

KÖZGAZDÁSZ

A MÁRX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

XVIII. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM

ÁRA: 80 FILLÉR

1976. MÁRCIUS 25.

E heti számunk
témaözüenéből:

Vannak-e diák-
bagyományok?

Kollégium
és környéke

Értékelés
és ösztönzés

Beszámoló
a küldött-
értekezletekről

A nap szépe

Humoroldal

Március 31-én kezdődnek
a Neumann-versenyek

Jelentkezés
a
tanulmányi
felelősöknél

Március 31-én lesznek az
idei Neumann-versenyek.

Mottó:

„A matematika nem más
mint a fiatal emberek
elmesortója”

(Norbert Wiener)

Új hagyomány van kialakulóban egyetemünkön: tavaszunként megrendezésre kerülnek a Neumann-versenyek, a matematikai feladatok megoldásában kedvüket lelők számára, mindazoknak, akik kedvelik a fantáziát, ötleteket kívánó feladatokkal való foglalkozást. A verseny az idén három csoportban zajlik: külön az I. évfolyam, külön a II. évfolyam és külön a III—IV—V. évesek számára.

Mindenki indulhat a „magasabb kategóriájú” versenyen. Tavaly előtt kb. 50, tavaly kb. 70 résztvevője volt a versenyeknek, feltehetően az idén tovább növekszik a versengésben a résztvevők száma. A szabályzat értelmében egyetemünk minden hallgatója indulhat a versenyeken, de kiváltséggal számíthatunk azokra az I. évesekre, akik matematikai jellegű szakra kívánnak menni, vagy középiskolások korukban indultak a Középiskolai Matematikai versenyen, vagy az Arany Dániel versenyeken. Azokhoz hasonlóan, itt is bármilyen tárgyi segédeszköz használható. A régebbi versenyek feladataiból ki-függesztünk néhányat a tanszéki hirdetőtáblára, így előre lehet készülni. Az eredményhirdetés és a jutalmak kiosztása április végén a KEN-en lesz a feladatok megoldása egy kötetlen klubfoglalkozás keretében kerül majd ismertetésre. A verseny egyetlen fordulója március 31-én lesz 3—6-ig, gyülekezés: fél 3-kor a tanszéki hirdetőtáblán megjelölt helyen. Bővebb információkkal szemináriumvezetők és tanulmányi felelősök szolgálnak.

Minden résztvevőnek jó versenyzést, hasznos tapasztalatokat!

Szász János

Az első tapasztalatok — Elhelyezkedés Erősíteni kell a tanulmányi fegyelmet Értékes javaslatok — Klubprogram

Február 11-én ülést tartott a KISZ-vb. Meghallgatta a kari titkárok, a dolgozói és az oktatói KISZ-titkárainak tapasztalatait a kongresszusi levelet tárgyaló és az értékelő taggyűlésekről. Tapasztalatok első-sorban a kongresszusi dokumentumok alapszervezeti fogadtatásával kapcsolatban álltak rendelkezésre, hiszen az értékelő taggyűlések jó részét a vb-ülés időpontjában rendezték.

Az általános karon — mint Akar László kari titkár elmondotta — az alapszervezetek részletesen, alaposan megvitatották a KISZ KB kongresszusi levelét, de a taggyűléseken a szervezeti szabályzat tervezet módosításával kapcsolatos előterjesztés is nagy helyet kapott. Sok jó észrevétel hangzott el, a javaslatok, észrevételek elsősorban a levél egyes fejezeteinek végén szereplő kérdésekhez kapcsolódtak.

Sokak számára problémásnak tűnik az elhelyezkedés, bár abban mindenki egyetért, hogy nem lesz „munka nélküli” közgazda, inkább

attól tartanak, hogy a lét-számstóp miatt, erősen szűkülnek az elhelyezkedési lehetőségek.

Több alapszervezetben felvetődött a kérdés: mit tekintünk KISZ-munkának, mi lehet értelmes tevékenység a KISZ-ben? A levél kapcsán sok szó esett a fizikai munka megbecsüléséről, az alapszervezetekben javasolták a társadalmi munkák rendszerének fejlesztését.

Az egyetemi demokráciával kapcsolatban az alapszervezetekben általában az a vélemény alakult ki, hogy megvannak a szükséges keretek, de nincs kellő hatása, kevés a visszajelzés, nem működik kielégítően a tanszéki képviselet.

A legtöbb alapszervezetben nagy vitát váltott ki a szervezeti szabályzat tervezet módosítása. A taggyűléseken főleg a demokratizmust „fételték”, megállapították, hogy a kihagyások, a tervezett módo-

sítások a centralizmus felé hatnak.

A másik két karon is általában hasonló tartalommal folytak le a taggyűlések. Az ipari kari alapszervezetek szerint nincs kellően tisztázva az építőtáborok célja, értelmes célokat kell keresni és találni, ez a táborok eredményességét nagymértékben javítaná. Sok helyütt tették szavá, hogy

erősíteni kell a tanulmányi fegyelmet, mind a hallgatók, mind az oktatók részéről.

A mozgalmi évvel kapcsolatban több olyan vélemény hangzott el, hogy még mindig nincs objektív mérce, az egyéni vállalások jelentős része gyakran formális.

A szervezeti szabályzattal kapcsolatban ugyanaz a vélemény alakult ki, mint az általános karon, s megállapították, hogy az új szervezeti szabályzatot egyértelműbbé kell tenni.

Az oktatói KISZ-szervezet csücsütikára szerint a kongresszusi dokumentumokat tárgyaló taggyűlések jó alkalmat kínáltak arra, hogy a levél kapcsán kibeszéljessenek saját problémáikról, s keressék a megoldás lehetőségeit.

A viták elsősorban a szabad idő kulturális felhasználásáról, valamint a sportolási lehetőségek javításáról folytak.

Ami a szervezeti szabályzat módosítását illeti: az oktatói alapszervezetek a régi szabályzat mellett szálltak síkra, véleményük szerint jobb volt, mint a tervezett új.

A könyvtári KISZ-alapszervezetben felvetették az értékeléssel kapcsolatban azt a javaslatot, hogy jó lenne, ha év közben figyelemzető értékeléseket tartanának, s így nemcsak a mozgalmi év végén derülne ki, hogy valaki nem dolgozott.

A vb elfogadta a titkárok beszámolóit, megállapította,

hogy a vita általában tartalmi kérdésekre koncentrálódott, sok értékes javaslat született.

Ezt követően került sor a klub-szakszabályzatok beszámolójára. Itt végre megtudhatunk valamit a sokak számára sejtelmesen ismeretlen klubkoordináló bizottságról is, amely — más bizottságokkal ellentétben — nem ülésezett túl sokat, sőt egyetlen olyan megbeszélés sem volt, ahol az összes érdekelte — a klubok képviselői — megjelent volna. Az egyetemi klub az elmúlt fél-év során alapvetően nem töltötte be funkcióit. Ezt egyszerűen az elhúzódozó tatarozással, másrészt a káderutánpótlás elégtelenségével lehet magyarázni. A programok sem voltak elég tervszerűek, gyakran ad hoc jelleggel rendezték őket.

A klubvezetőség változta a vb előtt a második félévre tervezett programját, amely — ha ténylegesen megvalósul — gazdagnak és jónak mondható, biztató előrelépést jelent a klub munkájában.

A vb elfogadta a klubszakszabályzat beszámolóját, javasolta, hogy erősítsék meg a klubvezetőséget, helyezzenek nagyobb súlyt a munka tervszerűbbé tételére és az aktivitáshozozat figyelemmel kísérésére.

A vb ezután személyi ügyeket tárgyalta.

F. P.

Gratulálunk

Egyetemünk világgazdaságtan tanszékének oktatója dr. Simai Mihály professzor, a magyar ENSZ Társaság főtákarát választották meg az ENSZ Társaságok Világszövetsége (WFUNA) elnökévé a világszövetség végrehajtó bizottságának március 13—15-én tartott végrehajtó bizottsági ülésén Genfben.

Egyetemünk minden dolgozója és hallgatói nevében mi is gratulálunk!

Egyetemi küldöttértekezlet

Két nap múlva, március 27-én kezdődik az egyetemi küldöttértekezlet. A küldöttek — a kari küldöttértekezletek tapasztalatai alapján — megvitatják a KISZ-bizottság beszámolóját, amely az elmúlt 3 év mozgalmi munkáját értékeli.

A beszámoló megvitatása után a közelgő KISZ-kongresszus dokumentumainak — kongresszusi levél, Szervezeti Szabályzat tervezet módosítása — tárgyalása szerepel a küldöttértekezlet napirendjén.

Ezt követően választják meg az új KISZ-bizottságot, valamint azokat a küldötteket, akik a KISZ IX. kongresszusán képviselik egyetemünket.

KEN-vetélkedő Előzetes feladatok

Április 30-án a KEN keretében mérik össze erejüket a karok csapatai az aulában. A vetélkedő alatt bőven lesz mit megfejteni, megoldani, de hogy a csapatok addig se unatkozzanak, íme az előzetes feladatok, amelyek sikeres megoldása jelentősen befolyásolhatja a vetélkedő végső kimenetelét, azaz, a karok közötti sorrend kialakulását.

Még hozzá a következő elosztásban: az április 29-i csütörtöki eseményeket az I. évfolyam, a péntekit az ált. kar, a szombatit az ipar kar, a vasárnapit pedig a ker. kar reklámozza.

Ezen feladatok beadásának határideje: április 25!!! (A külker. II/5. csoporthoz, Nagy Ágneshez juttassátok el ezeket.)

1. Dokumentumok (kép, személyi tárgyak, írott szöveg) gyűjtése a Ferencváros (IX. kerület) ifjúsági mozgalmának történetéből, napjainkig.

Még egy-két feladat, de ez már a kari vetélkedő kezdetére, a karok bevonulásához: a kari zászló és -induló elkészítése valamint a bevonulási megszervezése, itt fontos, hogy a kar minden tagján legyen valami egyforma, akár valamilyen ruha, vagy bármilyen más közös szerelés.

2. Riport készítése egy olyan személlyel, aki a KIMSZ valamelyik kongresszusán küldöttként részt vett. (A magnószalagot kérjük beadni.)

Az előzetes feladatokhoz mindenkinek sok-sok ötletet kívánunk! S, hogy a harci kedvet is némiképpen fokozzuk, íme a tavalyi vetélkedő végső sorrendje: 1. Kerkar, 2. I. évfolyam, 3. ipar kar, 4. ált. kar.

3. Fotópályázat. Témája: az egyetem ifjúsági életének ábrázolása. (Egy pályázó, legfeljebb négy képet küldhet be.)

Ezen kívül minden karnak feladat, hogy reklámozza a KEN egy-egy napjának eseményeit (a programot a csapatvezetők fogják megkapni,

Vajon változtak-e az erőviszonyok a múlt évhez képest? Ez kiderül április 30-án, az aulában!

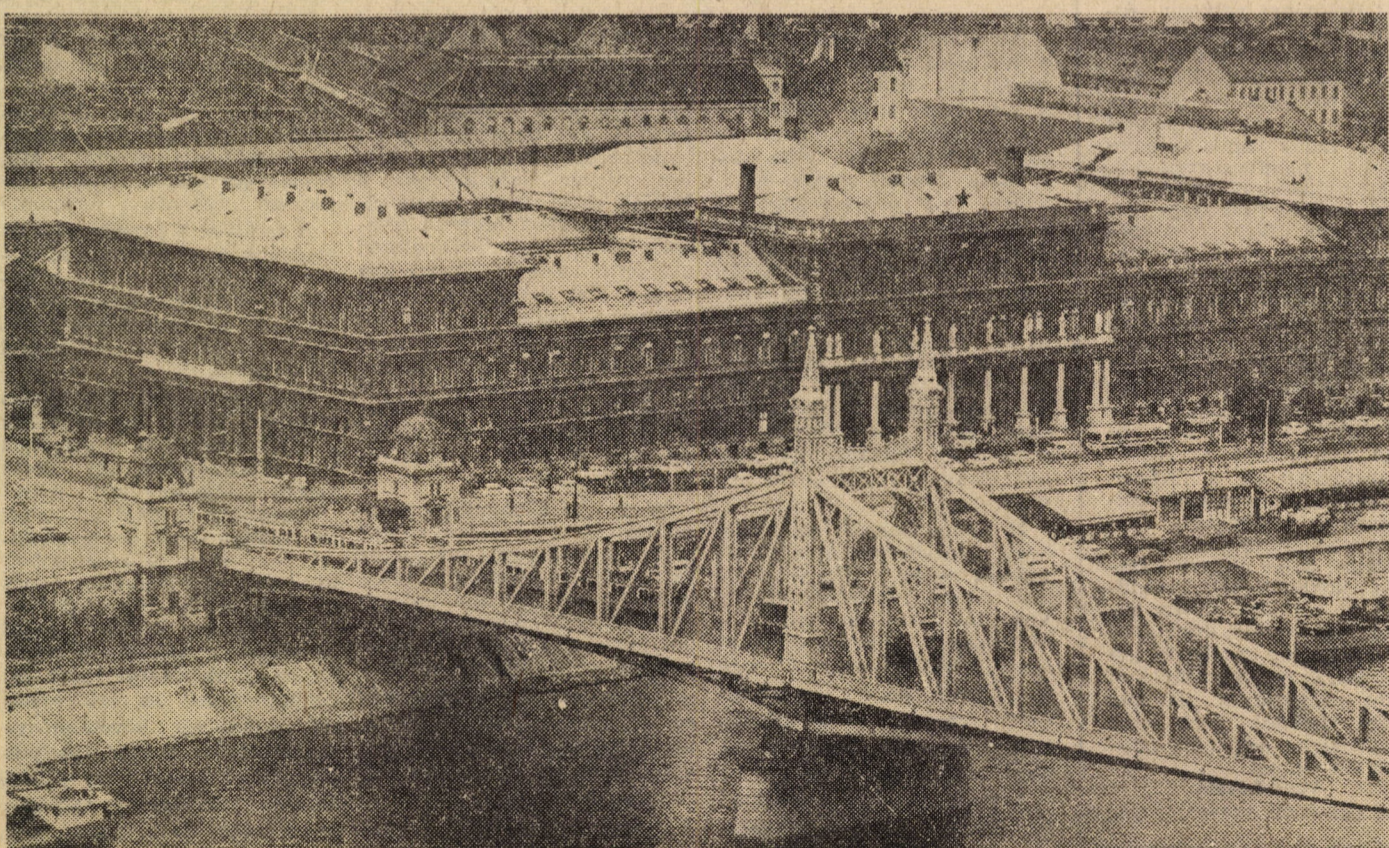
Szervező bizottság

Megválasztották az oktatói alapszervezet új vezetőségét

Az oktatói KISZ-alapszervezet megtartotta értékelő taggyűlését. A megválasztott új vezetőség tagjai a következők: Csányi Klára (titkár), Madarász Gabriella (titkárhelyettes), Mohai György (Ált. kari titkár), Késedi Ferenc (Ipar kari titkár), Kandikó József (Ker. kari titkár).

Egyetemünk
madár-
távtól

(Fotó: Eszes)

Vannak-e diákhagyományaink?

Nemrégiben, volt középiskolai osztálytársammal utaztam együtt a vonaton. A hosszú úton jól elszórakoztunk, mind-együnk beszámolt az elmúlt évek eseményeiről, a régi ismerősök sorsáról, az új élményekről. Szóba került az egyetemi élet is. Társam nagy lelkesedéssel újságolta, milyen nagyszerű események elé néz, náluk nem sokára kezdődnek a tavaszi diákünnepségek, és a ballagásig be sem fejeződnek. Korteshadjáratok, diák dékánválasztás, tréfas vetélkedők sora, egyetemi, kollégiumi napok, szakestélyek, buli-ballagás tartják a gazdag másort, „csak tanulni is maradjon ideje az embernek”. És nálatok milyen hagyományok vannak? — tette föl a kérdést a felsorolás végén, s csak az mentett meg a kínos válaszadás kötelezettsége alól, hogy megérkeztem Pestre, útjaink elváltak. Ő továbbutazott.

Zavarom csak tovább erősödött, amikor a szerkesztőségben átlapozgattam a más egyetemre érkező újságokat; — valétálás, sárgulás, utcából, karnevál, az országos hírveszprémi VEN, a soproni szakestélyek stb. — nagybetűs címek hirdették, mások mire készül az egyetemi ifjúság, mi foglalkoztatja — a tanulás mellett — a búcsúzó végzősöket.

Vannak-e nálunk diákhagyományok? — tettem föl most már csak magamban a kérdést, de bárhol is próbáltam összegyűjteni a számításba jöhető eseményeket, csak tagadón tudtam válaszolni a kérdésre. Nálunk nincsenek diákhagyományok — legalábbis egyelőre.

Kétyeimet később megosztottam másokkal is — hátha tévedek. Hallottam ellenvételeményt, ötletet nem is egyet.

„A mi egyetemünk olyan fiatal még, hogy nem is alakulhattak ki hagyományai”. „Azért mi sem vagyunk lemaradva, megrendezzük mi is

a KEN-t, az IPON-t, tavaly állítólag volt NEBU, vannak kollégiumi napok, van gólyabál, közgazdászbal, FIN”.

Kétyeim azonban ezek után sem csökkente, mert a veszprémi egyetem is e korszak szülője, de diákünnepségeire már nemcsak a város lakossága, hanem a tévé és rádió is odafigyel, sőt az ország felsőoktatási intézményeinek jó része is őket másolja. Igaz, rendezünk mi is rendezvényeket, de ezek jó részét nélkülözik az eredeti ötleteket, tartalmat, nem hatnak az újdonság erejével, s többségük hidegen hagyja az egyetemi közvéleményt nagyobb részét. Sem a tanárok, sem a diákok nem érzik szívfűzőnek — nem is beszélve olyan hivatalos szervekről, vállalatokról, amelyek esetleg pénz is adhatnak a rendezvényre, mint például Miskolcon —, elengedhetetlenül szükségesnek megrendezést. Vegyük csak egy példának: ha a kollégiumi napok megrendezésébe hiba csúszik — szervezési vagy anyagi nehézségek támadnak —, seba, áttesszük őszről tavaszra, vagy fordítva, esetleg elmarad, nem történt semmi. Ilyesmi a valétáló, vagy sárguló egyetemisták körében elképzelhetetlen, csúszás, halasztás lehetetlen, de elő sem fordulhat, mert a diákságot egész évben lázban tartja az esemény, készülnek rá, szívük, becsületük rajta, nemcsak az a 8–10 ember lőt-fut egy-két héttel a rendezvény előtt, hogy „azért legyen valami!”.

Nálunk az ilyen „becsületünk rajta” rendezvények hiányoznak, amelyek összefognak az évfolyamokat, vagy kisebb csoportokat, szakokat is, s amelyek megteremték egy olyan közösségi élet kereteit, amely lélekben is összetartja a diákságot, akkor is, ha nem KEN-vetélkedőn szaladgál lexikonok után.

A felsőfokú egyetemi intézmények egy viszonylag ritka, alakítatlan masszából csak

úgy tudtak és tudnak közösséggé alakulni, ha képesek sajátos hagyományrendszer kialakítani, amely az intézmény életének önként vállalt szabályozó eszközeként működik és átfogja annak egész életét.

A mi egyetemünkön — szerintem — épp e sajátosságok hiánya miatt nem beszélhetünk hagyományokról. Attól még nem lesz hagyomány egy rendezvény, ha betervezzük az akcióprogramba, és ráfoglaljuk, ez most már hagyomány. Ha hiányzik mellőle az egyetemi légtér, nincs nyomában maradó emlékhátas, ha az emberek közömbösen nézik, amikor az aktivisták kérésre hozzák a programokat, akkor ott sem tartalmas közösségi életéről, sem hagyományokról nem beszélhetünk.

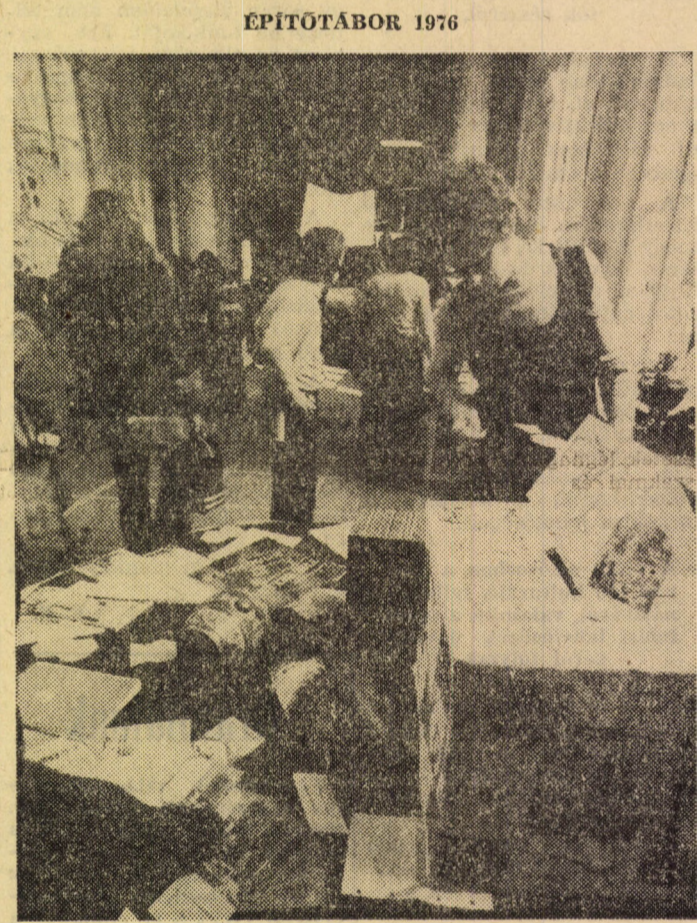
A felmerülő problémákkal nem állunk egyedül. Sok más felsőoktatási intézmény-nél alakult ki hasonló helyzet, a diákok többsége zárkózott, befelé forduló (sokszor a lehetőségek hiánya miatt kényszerhelyzet ez, semmint adottság), a tanár-diák viszony meglehetősen hideg, a tanárokat nem nagyon érdekli a diákok tevékenysége, kapcsolatok csak a szűkebb szakmára vonatkozik a társas-

életben legfeljebb kis, elszigetelt csoportok megteremtésére futja az erőből.

Az utóbbi időben viszont az is tény, hogy egyre több helyről érkeznek olyan hírek, hogy a diákság felkutatja, feleleveníti és továbbfejleszti a régi szokásokat. Egy folyamat indult meg, melynek keretében a mozgalmi munka szerves részévé tesszük a hagyományok ápolását. Ellátogatnak más intézmények ünnepségeire, megismerkednek az új lehetőségekkel, módszerekkel. Nem szégyellnek másoktól tanulni.

Nálunk — úgy tűnik — kevés figyelmet fordítanak erre, legalábbis a közvélemény keveset tud az ilyen jellegű kísérletekről. (A nagy hírű veszprémi VEN-en majdnem minden társintézmény képviseltette magát, a közgazd nem. Vajon miért?) Pedig a közösségi élet kialakításáért nekünk is sokat kell még tennünk.

Vannak-e hagyományaink? — A magam tépelődései során nem tudtam pozitív választ adni a kérdésre. Ezért bocsátom a kérdést a közvélemény elé. Most az akcióprogram tavaszi eseményei (KEN-FIN) érdemes volna másoknak is elgondolkozni rajta.
Sebők János

ÉPÍTŐTÁBOR 1976

Mit szeretnél a táborban? Ide dobd az ötletedet!

(Fotó: Eszes)

Felkötés

A kesudió nyilván jól ismert gyümölcs — elsősorban az égisze alatt folyó vita révén. A tézisek, antitézisek között szerepelnek jogos és jogtalan, komoly és gyermeg érvek, sőt: sértések is — ahogy ez a vitákban lenni szokott. (Lásd: az ES utóbbi számaiban február 28-tól és Róza László cikkét a Népszabadság március 11-i számában.) A kiemelkedő hozzászólás László Istváné: Jelenlétünk díja (ES március 6.) Az írás nemcsak publicisztikai remekmű, hanem szakmai megállapításai is megalapozottak. Ezúttal fokozottan érvényes az az örökérvényű igazság, amely az összefüggésekből kiszakított idézetek értékét vonja kétségbe. Így most illusztráció helyett a saját (önkényes, szubjektív) értékelésemet írom ide. László állásfoglalása csattanós (előlegezett) válasz azok számára, akik mondatokba kötnek bele, s nem veszik észre, hogy néhány értelmiségi felelőssége tudatában arról számol be: úgy érzi, közérzete lehetne jobb is.

Oktatási reform, tankönyvek, világnézet, — a jövő egyik (ha nem legfőbb) kulcskérdése. Bizonyára sokan látták a Balázs Béla Stúdió dokumentumfilmjeit, a Nevelésügyi sorozatot. A filmek komoly tényanyaggal járultak hozzá a tisztázáshoz, a helyzet feltérképezéséhez. Értő elemzést, további magvas gondolatokat tartalmaz Bárados Judit „Nevelésügyi — filmen” című tanulmánya a VILAGOSSÁG 1976/3. számában. Mivel magunk is a vizsgált nevelésügyi tanítványai vagyunk, nem lehet érdektelen számunkra a végső következtetés: „... a szereplők és életük számtalan problémája mind összefügg az iskolával, a világnézeti, erkölcsi nevelés gondjaival és az iskolában már jelen vannak életünk olyan foghatóságai is, amelyeket még a felnőtt társadalomból sem küszöböltünk ki. A film a jobb megoldások keresésére ösztönöz, felhívja a figyelmet arra, hogy az iskola a jövőben csak akkor töltheti be a hivatását, ha hatékonyabb személyiségformálásra lesz képes; ha olyan embereket bocsát majd színre, akik a valósággal is szembesített belső meggyőződéssel és az önálló gondolkodás képességével rendelkeznek. A mai iskola túlságosan el van maradva nemcsak a jövő igényeitől, hanem a ma megvalósítható lehetőségektől is.”

A fenti végkövetkeztetés egy aspektusát, mintegy konkretizálva Balassa Péter az 1976/2. VALÓSÁG-ban közli „Bevezetés, tárgyalás, befejezés” című szellemes, olvasmányos és gondolatgazdag cikkével. A fenti végkövetkeztetés egy aspektusát, mintegy konkretizálva Balassa Péter az 1976/2. VALÓSÁG-ban közli „Bevezetés, tárgyalás, befejezés” című szellemes, olvasmányos és gondolatgazdag cik-

két az általános iskolai felső és a gimnáziumi irodalom tankönyveink esztétikájáról. „Az értelmezés implikációját, illetve hatáslehetőségeit” a következőkben összegzi: „1. Az esztétikum — luxus, az élet járulékos mozzanata, a valóságunk mindössze „szép” tükre. Ennek hatása: a műalkotás szemléleti tárgy, amely a szabadidőben „használatos”. 2. Az esztétikum — a politikai-társadalmi harc eszköze, tehát újfent nem önálló, és újfent nem a „lényeg”. Ennek hatása: másképpen, mint az első esetben, de szintén a valóság „beosztottja” lesz a művészet, a műalkotás nem mélyebb, esztétikai-világnézeti értelemben lesz történelmi, hanem csupán az adott pillanatot tükrö, amelyben mintegy automatikusan „úgyis” benne van, aminek benne kell lennie. Mindkét felfogás szorosang együttműködve, passzív befogadásra — a világnézet mechanikus elfogadására „nevel”. Az új tankönyvek írására már kiadták a megbízásokat, így remélhetőleg a cikk hamarosan már csak dokumentum lesz, nagy többségünk esztétikai ismeretei azonban ezeken a könyveken alapulnak.

A FORRÁS 1976/3. számában jelent meg Veres Péter posztumusz esszéje Táncsics Mihályról. A nagyszerű tanulmány 1948-ban, Táncsics önéletrajzához, megjelenésekor készült, s Veres Péter felidézi azt a gondolkodási folyamatot, amelynek során 1848, egyik hősről alkotott képe gyökeresen megváltozott. Eme változás érzékeltetésére néhány kiragadott mondat: „A róla szóló írásokból, még a jókaratükről is, még a lelkesedőktől is, de még az Ady verséből is úgy érződött, hogy Táncsics egy kedves, naiv, hősies, de tudálos és talán egy kicsit habókos őstehetség. És főképpen az érződött, hogy nem író, nem tudós, hanem afféle félbemaradt politikus. Egy így tévedés. Most úgy látom, hogy Táncsics sajátos magyar szellemi típus: „tett-ember”. Széchenyi is ez volt arisztokrata kiadásban, s ma Németh László ebben a legnagyobb. Mégis a Táncsicsról való legyenyhébb és legjobb vélemények is azt érzékeltették, hogy igen-igen okos, eszes, a maga módján művelt, becsületos és bátor lélek, de mintha valami hiányozna belőle...” A relatív teljesség azt kívánja, hogy idézzem Veres Péter cikkéből „végső szavát” is (remélem, ettől nem lesz majd kisebb az egész tanulmány iránti érdeklődés): „Táncsics Mihály nem volt lángész, de jó író, és rendkívül ember volt. Ha van ennek a szónak becsületos és igaz értelme: hős volt. S ez nem kicsi dolog a földön.”
M. G.

Diákvélemények az oktatókról

Az egyetemi tanács elvi támogatása alapján nagy feladatot vár KISZ-alapszervezeteinkre március és április hónapokban: párhuzamosan saját alapszervezeteink véleményét kell mondaniuk oktatóik munkájáról, tanulmányi tevékenységének értékeléséről párhuzamosan. Egyetemünk demokratizmusának szélesedését szolgálja ez a lehetőség, és nagy felelősséget ró minden KISZ-alapszervezet tagságára. Reméljük, hogy segítséget nyújtunk oktatóinknak, a tanszékezeteknek és a karok vezetőinek egyaránt az oktatás értékeléséhez és a feladatok meghatározásához.

Egy ilyen véleménynyilvánítási lehetőség komoly mércéje érettségünknek, eszünk számunkra sorsunk alakításában, hiszen közvetlenül jelezhetjük oktatóinknak várakozásainkat, egyértelműsítjük és kritikai észrevételeinket. Ezekkel a véleményekkel egyben véleményünkünk magunkról is, így közvetlenül és közvetve segíthetjük oktatóinkat munkájuk hatékonyságának növelésében.

A vélemények elkészítésének rendjét a karok KISZ-vezetőségei szabályozzák. Az elkészült véleményeket a tanszéki képviselők kapják meg, és a tanszékeken megmutatják annak az oktatóknak, akiről szól. Ez az első lépés. Itt ezekhez a véleményekhez természetesen kiegészítést fűzhetnek az érintett oktatók és ezután juttatjuk el tanszékezetekhez és a dékánokhoz, akik a továbbiakban ezeket a szükséges módon használhatják. Szeretnénk, ha a diákok vélemények köréből gyűjtött vélemények hozzájárulnának az oktatás színvonalának

további emeléséhez, az oktatási módszerek javulásához és az őszinte, nyílt oktató-hallgató viszony kialakulásához. Úgy gondoljuk, hogyha sikerül felelősséggel véleményt mondunk, akkor tettünk valamit a változások érdekében.

Őszinte, jó szándékunk ellenére bizonyára lesz, aki megkérdezi: „hogyan kerül a csizma az asztalra?” Ezért kell mindent megtennünk a felelősségteljes munka érdekében. Be kell bizonyítani, hogy tudunk érdemlegeset mondani, ahogyan oktatóinktól is alapos véleményeket várunk, amikor a tanulmányi verseny értékelésénél megkérdezzük őket az alapszervezetek tanulmányi munkájáról. Sőt, azt is meg kell itt jegyezni, hogy nekünk sokkal több időnk van a vélemények megfogalmazására, mint például oktatóinknak egy kollokviumi jegy eldöntésére. (Így elvárható tőlünk, hogy a véleményeink „objektívabbak” legyenek a kollokviumi jegyeknél.) De félre a tréfával! Ezt a feladatot most végzzük el becsülettel, és kérjük oktatóinkat, kezeljék véleményüket jóindulattal és vegyék komolyan az abban foglaltakat. A KISZ-alapszervezetek a jövőben az ideikhez hasonlóan, rendszeresen véleményt fognak mondani oktatóik munkájáról, és ez nagyon hasznos kontroll lehet mindkét fél számára. Bízom abban, hogy az ideik munka sikerere elosztat minden aggodalmat, és megmutathatjuk; nem vagyunk olyanok, hogy nekünk nem lehet megengedni azt, amit szabad Jupiternek...
Vass László,

az egyetemi tanács tagja

KOLLÉGIUM ÉS KÖRNYÉKE

Állandóan visszatérő téma a kollégiumokban zajló élet, mennyire tudjuk kihasználni a kollégium adta lehetőségeket, tanulmányi, szakmai és egyéb téren? Egyáltalán tesszünk-e valamit annak érdekében, hogy felszámoljuk azt a közszellemet, hogy: „mit érdekel engem, mit kell annyit ugrálni fölöslegesen?” Talán kissé erős a megfogalmazás, de jogos a kérdés: „Csak aludni járunk a kollégiumba, csak egy szociális intézménynek tekintjük, vagy eszköznek önmagunk „megvalósítására”, amely lehetőséget ad arra, hogy közösségben tanuljunk tanulni, szórakozni — élmi!

Mi lehet annak az oka, hogy nem sikerült a szép terveinket elérni, illetve nem úgy, ahogy szeretettük volna? Vagy túl sokat akarunk? Közömbösség? Érdektelenség? Igen, látszólag nem itt van a bökkenő, hiszen „zajlik az élet”: rendezvények minden héten, de ezek még nem bizonyítanak semmit! Sőt.

A fenti kérdések merültek fel többek között a törökab-

hinti kollégisták március 16-i „ceremóniáktól” mentes lakógyűlésén, s a cél az lett volna, hogy ezen a fórumon, magunk között beszéljünk problémáinkról. Véleményt kellett volna mondunk a MIÉRT-ekről, arról, ami elmaradt a félévi munkát értékelő lakógyűlésen. Feltételesem mondom mindezt, mert úgy érzem: elvi és eredménytelen vitákat folytatni, jó „szöveget levágni” tudunk, nem is az a probléma, hogy nincs elég javaslat; mit csináljunk... A HOGYAN-ra is nagyobb súlyt kellett volna helyezni, s épp ezt — a lényegét — nem sikerült tisztázni.

Mi az oka a nagyfokú passzivitásnak (látszólagos)? Miért fogadtuk el egyhangúan a féléves akcióprogramot, hogy most pedig a legtöbb rendezvényre „lasszóval” kelljen fogni az embereket? Nem érdekelné bennünket például — majdnem profilunkba vágó — közgazdasági kérdésekkel kapcsolatos előadás? Neveléses lenne — vessük is el ezt a feltételt.

És mit értünk el a közös-

ségé válás területén? A kisebb alapközösségekben mennyire találjuk meg helyünket? Elég figyelmet fordítunk-e a gyengébbek segítségére tanulmányi téren? Merünk-e egymásról nyíltan, kritikusan véleményt formálni?

A tanulás! Hányszor mentegőzünk erre hivatkozva, mikor kihúzzuk magunkat a közös megmozdulásokból, vagy kezdődik a szokványos szöveg: „ugyan, más sem csinál semmit!”

Igen, itt lehetne ösztönösen reagálni, tudom is: sokakban „mely” nyomokat hagyott az első vizsgaidőszak, így most szeretném inkább egy kicsit „összeszedni magát” — csak azt kellene észrevennünk végre, hogy ezen is könnyebben tudunk együtt segíteni. Ismét a nagy kérdés: HOGYAN?

És még egy dolgot: sokat beszélünk a kollégiumi munka, az alapközösségi tagok tevékenységének az értékeléséről, igyekszünk követelményrendszer kialakítani, melyek a feltételei annak, hogy valaki állandó kollégiumi tagságot élvezhessen, de... észre kell

vennünk, hogy értékelni, bírálni nem tudunk vagy nem merünk? A félév során megtartott lakógyűléseken egyszerűen sem került szóba a DB munkája... Elégedettek vagyunk? No persze, az értékelésnél mindenkinél a „bőre-re is meg a játék”, ezért is kellene (ha más ösztönöz erő nem létezne) „egy lapáttal többet dobni a tűzre”...

Az előbbiekben, úgy érzem, én is abba a hibába eszem, mint oly sokan, akik csak beszéltek, de amikor rákérdeztünk, hogy: „szerinted hogyan kellene másképp csinálni, új „alapokra helyezni” (a még nem reménytelen) kollégiumi életet” — akkor alig tudott valaki kielégítő választ, javaslatot adni. Nekem sem ez volt a célom: a megoldást közösen kell megtalálnunk, s nézzünk meg egyszer szembe önmagunkkal — ilyen önzők, magunknak valójában lennénk? S ha valakiben sikerült gondolatokat felébresztenem az ragadjon tolat, reagáljon, írja meg, hogy ez az „ittatás” nagy tévedés...
Kocsi Ibolya

A TANULMÁNYI MUNKA A HALLGATÓK SZEMÉVEL

Ez az összeállítás az Általános Kar hallgatóinak széles körű részvételével készült. Megírásának előzményei még októberre nyúlnak vissza, mikor a szüretlen kb. 300-an oktatók el a témához kapcsolódó gondolatainkat. Az elhangzottakat gyűjtötte össze egy szerkesztő bizottság és bocsátotta „össznépi” vitára. Ezt a vitányagot — melynek megbeszélésére alapszervezetünk a Tanács több tagját meghívta — szinte kivétel nélkül mind a 35 csoport és a két kari pártvezetőség megtárgyalta. A konstruktív megbeszélések eredményeképpen befutott mintegy 80 új javaslat, módosítás, alapján átdolgozott formában végül a Kari KISZ-bizottság hagyta jóvá 1976. február 10-én.

Egyetemi oktatásunk célja: olyan szakembereket adni a népgazdaságnak, akik a megfelelő közgazdasági ismeretek birtokában képesek társadalmunk és szűkebb környezetünk problémáinak megismerésére és alkotó módon törekednek azokat megoldani, képesek önmaguk szüntelen továbbképzésére.

E célunk megköveteli oktatónévelő munkánk állandó tökéletesítését, és ami ettől elválaszthatatlan, eredményességének mérését. Ez pedig elképzelhetetlen véleményünk megismerése nélkül. A diákok bevonása az oktatás-fejlesztési munkába, ezen felül jelentős nevelési tényező is, hiszen a közéletiségre, helyi politikázásra, munkahelyünk életébe való beleszólásra ösztönöz. Eközben pedig olyan tapasztalatokkal, amelyek megkönyítik és helyes irányba befolyásolhatják a vállalati, hivatali életben való eligazodásukat, aktív bekapcsolódásukat. Így egyetemünk — számunkra — a szocialista demokrácia első iskolája is. Ezért tartjuk fontosnak képviselői munkánk kiértékelését, és így ehhez hasonló előterjesztések készítését is.

Most egyetemünk munkájának egy meghatározóját vizsgáljuk, a hallgatókra ható ösztönzők rendszerét, mert úgy látjuk, hogy ezen a területen jelentős lemaradásaink vannak.

Az ösztönzésről általában

Egyetemi hallgatóink „arcukat” társadalmunk általános hatásain kívül különféle tényezők alakítják, ezért az alábbi ösztönzők különbözőképpen hatnak mindegyikükre. Még „egyetemi polgárrá” válásunk előtt — és ez meghatározó az egyetemi évek alatt is — komoly különbségek alakulnak ki: aszerint, hogy ki milyen társadalmi környezetben, milyen erőfeszítéssel, hogyan jutott el ide; hogy milyen felkészültséggel, képességekkel, irányultsággal rendelkezik stb.

Sok tekintetben meghatározóak a jelenlegi körülmények (szociális, lakás, tanulási stb.) is. Az egyik legjelentősebb hatás azonban az egyetem: mint közvetlen (a csoport, hallgatótársak, az oktató tanárok stb.), mint közvetett (tananyag, tantárgyak, azok rendszere stb.) formában. A hallgatók tanulmányi, szakmai hozzáállásának ez az egyik legfőbb alakítója.

Megvizsgálva azokat a tényezőket, amelyek a kommunista szakemberré válásra ösztönöznék, azt kell először szemügyre venni, hogyan is jelentkeznek a hajtóerők az egyes embereknél. Szerintünk a hajtóerők a következők:

a) A tudás, az új ismeret szerzésének a vágya, új összefüggések feltárásának igénye, a valóság bizonyos területeinek mind alaposabb megismerésére való törekvés. („Ez foglalkozni akarok, mert érdekel”). Ma még, valószínűleg részben oktatási rendszerünk hibájából, a megismerés vágya nem eléggé kapcsolódik az alkotás vágyához.

b) Az elhivatottságnak olyan megnyilvánulása, mely belső ösztönző lehet olyan anyagok elsajátításánál is, melyek megismerése közvetlenül „nem nyújt örömet” („ezt is megtanulom, mert a pályámhoz kell”).

c) A jó oktató hatása (szakmailag jól felkészült, jó pedagógus: órai szakmailag sokat

adnak, élvezetek, órán kívüli kapcsolat).

d) A csoport-közösség hatása.

e) A család és közvetlen környezet hatása.

f) A számszerű teljesítmény (osztályzat, átlag, ösztöndíj).

g) Közvetlen kényszer (szemináriumi számonkérés, dolgozat, vizsga stb.)

Ezek természetesen egyáltalán nem külön, hanem együtt, kölcsönhatásban ösztönöznék, de mindenkinél mások a domináns hatások. Oktatásunknak a jövőben egyre inkább a belső motívumok (az első kettő) erősítésére kell építenie. Sajnos, egyelőre ez legfeljebb az utolsó évben érezhető, ott is csak gyengén. A közösségek és oktatók szerepét (f. e.) erősíteni kell, felhasználva a kényszer jellegű ösztönzőket (c, d) úgy, hogy az első két ösztönző hatását a többi kiegészítse, mintegy fesse alá.

Mennyiben ösztönöz bennünket a tanrend szerinti oktatás, kiépít-e belső motívumokat a megismerésre, az összefüggések vizsgálására, a gyakorlat alakítása igényének és képességének megszerzésére. Ezt vizsgáljuk a továbbiakban.

Tantárgystruktúránk

Ezen a területen nagyon sok probléma van. Tantárgyaink sem vertikálisan, sem horizontálisan nem épülnek eléggé egymásra.

Előfordul, hogy egy-egy tárgy alapjai hiányoznak, ez rengeteg téves elképzelést, nehézséget okoz, plusz energiát emészt fel elsajátítására. Hasonló a helyzet, ha az alapokat már elfelejtettük, mert olyan régen tanultuk. Ugyanakkor számos problémát több tárgyban is érintünk, anélkül, hogy az újabb tárgyalás minőségileg újat adna, legfeljebb más pontokba szedik a már ismert tételeket.

Túl sok az egyidőben oktatott tárgy, ami lehetetlenné teszi a komolyabb évközi elmélyülést, ugyanis ezek döntő többsége (különösen, ha különböző tanszékek oktatják) egymástól elszigetelt tananyagokat jelentenek, és nem a valóság egymással szoros összefüggő oldalainak megismerését. Így egymástól függetlenül oktatunk „elméleti” és „módszertani” tárgyakat, igen ritkán törekedve arra, hogy az alkalmazásokat, összefüggéseket megmutassák.

Emellett még mindig számos olyan tárgy van, amelynek nemcsak a kapcsolódása más tárgyakhoz, hanem a gyakorlati alkalmazhatósága is homályos előttünk.

Mind ez végső soron a részletek tanuláshoz, az érdeklődéshez („minek tanuljam, úgy sem használhatom semmirre”), az összefüggések elhanyagolására vezet. Egyenes következménye a jelenlegi helyzetnek, hogy aki maga tanul, gyorsabban haladhat előre, aki nem köti magát az órarend adatai szétaprózottságához, az mélyebben áshat.

Mindéből az következik, hogy tantárgystruktúránkat, hogy a követelményeknek jobban megfeleljünk, az eddiginél sokkal inkább a komplex képzés szolgáltatása kell állítani. Ennek megvalósítását fokozatosan képzeljük el.

A jelenlegi tantárgyaink kapcsolódásait meg kell keresni, oktatóink mutassanak rá az összefüggésekre, illetve a főlétséges tárgyakat (c pont), hagyjuk el, és ha kell újakat hozunk be. Ezzel párhuzamo-

san az egyidőben oktatott tárgyak számát, azok koncentráltabb leadásával csökkenteni kellene.

Ezt követően — remélhetően nem a távoli jövőben — a kapcsolódó tárgyakat úgynevezett komplex-tárgyakká egyesíthetnénk. Ezzel meglenne a reális alapjai a valóban komplex képzésnek. A komplexitás javításával együtt a közgazdasági gyakorlathoz való kapcsolódás és tudásunk elméleti megalapozottságának erősítése is rendkívül fontos.

Ezeknek az elképzeléseknek a megvalósítása nagy mértékben függ az oktatás anyagi-személyi feltételeinek javulásától.

Úgy látjuk, hogy az egyetem vezetése által kezdeményezett reform fontos lépés a komplex képzés felé. A csoportbeszéléseken sokhelyütt — a reformtól függetlenül — az állami vezetéshez hasonló elképzelések alakultak ki.

A túlterhelésről

Ha figyelembe vesszük, hogy a heti átlagos óraszámunk (28–30) kb. 1–1,5-szörösét kell felkészülésre fordítani és hozzávesszük a vizsgaidőszaki hajrát is, akkor teljesen világos lesz, hogy az átlagos, 44 óras munkaidőt átlépjük. Elsősorban nem azt tartjuk problémának, hogy napi 8 óránál többet kell dolgozunk (egy értelmiségi, különösen, ha továbbképezni is akarja magát, ennél több időt kell, hogy munkával és önképzéssel töltse), hanem azt, hogy az oktatási időnek csak egy kis hányadát használjuk fel hatékonyan. Ennek többször tartalmi okai vannak, de olyan formai tényezők is közrejátszanak, mint a 90 perces előadások. Ezzel nemcsak egészségtelen, de a szakmai fejlődésünk ellen is vétünk, hiszen most az esetek legnagyobb részében a szakmai és a tudományos munka és a szűken vett tanulmányi munka szinte csak egymás rovására művelhető. Úgy véljük, hogy a diákok többségének ez való probléma, de egyeseknek ez csak ürügy.

Ha a tantárgystruktúrát a fentiek alapján racionalizáljuk, akkor ezen a problémán is segítünk, hiszen sok párhuzamosítást és átírdés megszüntethető, a szétaprózottságot, az állandó átállási problémákat megoldja, nagyobb élvezettel tanulva, jobban elmélyedve kisebb áldozatnak tűnne a ráfordított esetleg több idő. Az órák rendezésénél, az idő felosztásánál (pl. ne legyen 8–10 óra egy nap, legyen ebédszünet). Így a felszabaduló idő mostanál teljesebb önművelést, alaposabb szakmai munkát tenne lehetővé.

Ezt a lehetőséget csak úgy használhatjuk ki, ha párosul olyan mozgalmi és egyetemi ösztönzőkkel, amelyek a felszabaduló idő racionálisabb felhasználására sarkallnak, ha biztosítjuk, hogy az a „kötött időgazdálkodásnál” jobban segítse sokoldalú szakemberré válásunkat.

(Folytatjuk)

KÖNYVEK

M. M. Makszimova: A tőkés integráció alapvető problémái

Korunk gazdasági fejlődésének legzsenitesebb jelensége a gazdasági integrációs folyamatok megjelenése, majd fokozatos, lassan az egész világot behálózó kiterjedése. A termelőerők fejlődése szétválik a nemzeti kereteket, mindinkább internacionalista jellegű nyel, a belső munkamegosztás nemzetközi méretűvé válik. E fejlődés objektív szükségességét nehéz tagadni, a konkrét kiváló okok, tényezők azonban gyakran képezik a vita tárgyát mind a marxista, mind pedig a polgári közgazdászok körében.

Makszimova és könyv első

(Fotó: Eszes)

Értékelés a III. év nemzetköziseinél

Egyetemünkön elég rossz vélemény alakult ki a nemzetközi csoportok KISZ-tevékenységéről és a csoportokban zajló közösségi életéről. A legkedvezőbb vélemények is azt hangsúlyozzák, hogy egyénileg jó képességű, politikailag elhivatott, komoly emberek, de együtt már... Az ellenszenvesebbekről, elítélőbekekről nem is érdemes szót ejteni.

A helyzet a csoportunkban valóban ilyen rossz, nemcsak a kari vezetőség látja így, amely csoportunk KISZ-munkáját a leggyengébbek közé sorolta, de csoportunk egy része is.

1. KISZ-titkárunk nyitotta meg az értékelő taggyűlést, aki alapszervezetünk elmúlt munkáját értékelte: az általunk összeállított akcióprogramot teljesítettük, sőt túlteljesítettük. A hivatalosan megadott programokat megfelelőképpen beillesztettük az akcióprogramba. A beszámoló meghallgatása után a csoport két részre szakadt, mármint a vélemények szempontjából: az elégedettek és az elégedetlenkedők csoportjára. A legkülönbözőbb vélemények hangzottak el, volt, aki nullára értékelt a csoportunk munkáját, mások pozitív fejlődést láttak a tavalyi végzett munkához képest („akkor csak közepes volt a csoport értékelése”).

A „tartalomnál” és a rész-

vétel kapcsolatban talán elegendő a pol. vitakörök színvonalát bemutatni, amelyek a gerincét alkotják az akcióprogramnak: Az első kötelező vitakörön, amelyen az új közgazdasági szabályozó rendszert „tárgyaltuk meg”, a csoportunk 60 százaléka megjelent. A vitát az elégedettek körében „közkezdelt egyéniség” vezette, és igyekeztek is „rokonszenvűket” mindenféle módszerrel kimutatni (alvással, olvasással...) A teljes érdektelenség — amely főleg a téma ismeretlenség hiányából fakadt — miatt ez a vitakör kudarcba fulladt. A következőre meghívottunk egy előadót, és ez előadása után kérdések is voltak. A részvétel azonban csökkent. A harmadikat is megtartottuk.

2. Áttértünk a második napirendi pontra, az egyéni értékelésekre. A vezetőség folytatta azt az egész évben jól bevált gyakorlatot, hogy nagy hangsúlyt helyezzen a tagság véleményére, ezért semmiféle szempontot nem adott meg az elbírálás kiállításához. Ezt ugyan az elégedetlenkedők szava is tették, de a kifogás nem talált különösebb visszhangra. Az eddigi mozgalmi tapasztalataink, egymás iránti felelősségünk biztosítja a helyes elbírálást, az értékelésnél döntő a végzett munka. Lassan haladunk a névsorban, különösebb problémák nem merültek fel. Alkinek a tevékenységével a csoport elé-

gedetlen volt, maga is így látta, egyhangúlag függesztették fel a tagságát, mások egyhangúlag kapták meg a tagkönyvet.

Ez a kellemes légkör csoportunk egyik kiváló egyéniségénél szakadt meg. Nála felmerült, hogy végzett munkája alapján ugyan feltétlenül javasolni kell a tagságát, de a közösségben betöltött szerepe, a közösséghez való viszonya, hatása a többiekre kétséssé teszi ezt. Ő általában részt vesz alapszervezetünk rendezvényein, — ugyan Maróthy elvtárs látogatását, mivel mindenki úgy sem jött el — nem tartotta elég érdekesnek, inkább elment fodrászhoz, hogy szakszeminariumon megfelelően nézzen ki. A szakágazati vetélkedőre is eljött, de mivel a zsűriben álltala „magasra értékelt” emberek ültek, hátat fordított és igyekezett érdeklődését kimutatni, A társadalmi munkára, a csoportkirkándulásra való jelentkezésnél is elsőnek van fent a keze, hogy sajnos, pont akkor nem tud elmenni. A csoport bízza abban, hogy stílusán, hozzáállásán változatlan (tavaly is ebben bíztunk, majd jövőre is), ha nem is egyhangúlag, de megszavazta a tagságát.

Végeredményben az értékelő taggyűlés lezajlott, az alapszervezet 17 tagjának meghosszabbítottuk, 4 embernek pedig felfüggesztettük a tagságát. Az értékelés során kiűtiközött, hogy a csoportunk a nyílt vita, az őszinte számadás, a számonkérés demokratikus szelleme nem a legerősebb oldala. Gyakori magabartás volt, hogy a kritikára annak félreértelmezésével reagáltak. A bíráló állításainak analízisét illetve cáfolatát a bíráló személyre aggatott jelzőkkel helyettesítették. Ez lehetetlenné tette az építő kritikát, az objektív vitát. Ennek a nem feltétlenül tudatos szemléleti torzulásnak is megvan az objektív oka, a féltékenyen őrzött vélt, vagy valós érdekek, az egymás iránti felelőtlen viszonyulás.

3. A harmadik napirendi pont az új vezetőség megválasztása. Sokkal csendesebb légkörben, sokkal kevesebb hozzászólással zajlott le. Maradt a tavalyi vezetőség, csak a szervező titkár személyében történt változás, a szervező titkár: Csányi Klári lett.

Keresztesi Szergej

Még mindig ragad a kezünk!

Lehet, hogy azért, mert lekvaros vagy mézes kenyeret ebédeltünk — vagy talán mert az agymunka valami elromlott, s ennek az a tünete, hogy elvisszük azt, ami úgyis a miénk.

De az is lehet, hogy különleges vágy támad bennünk sakkok, marokkók, kinevet a végének a láttán, azokat valami

csendes helyre vinnünk: azt gondolván, ott biztos jobban fogják érezni magukat.

Kedves jótét lelkek! A múltkoriban találkoztam egy futóval, épp két gyalog társaságában sírdogált. Fele tisztelőnyűket felajánlották, csak vigyem vissza őket a Zsibi klubba! Nekem megessék rajtuk a szívem, de még mindig nem tökéletes a

boldogságuk — hiányoznak nekik (és nekünk is!) a többiek!

Drága Csirizmancs(ok)!

Valószínűleg félreismered lelki világukat — nem érzik jól magukat máshol, csak a Zsibi klubban. Vidd vissza őket, míg el nem emészti gyönge szívüket a keserű magány!

Köszö:

—Szeg—

Öt színházjegy — vagy amit akartok

Megható pillanatoknak lehetünk részesei az általános kar oktatói KISZ-szervezetének értékelő taggyűlésén. Hat KISZ-tag búcsúzott el az alapszervezettől, koruk, illetve-mozgalmi elfoglaltságuk miatt.

Az alapszervezet vezetősége nehéz helyzetben volt. Hat embertől kellett búcsút venni,

de a szűkös anyagi keretek csak öt színházjegy vásárlását tették lehetővé. A problémát szerencsére sikerült megoldani. Egyiküket magasabb szintű dícséretre terjesztették fel, így aztán a másik öt között osztották szét az öt színházjegyet. Könnyen kiszámítható, fejenként egy darabot kaptak.

Az érintettek szerencsére nem vették zokon a dolgot, nem is tehetők volna mást. Mégis, egy kicsit elgondolkoztató, hogy amikor stencilyártásra, telefonálásra van pénz, sokéves, jó munkát végző KISZ-tagok munkáját nem tudjuk méltó módon elismerni...
efpé

Büfé vagy disznóól?!?

Hogy mi vitt rá egy fotóst arra, hogy ezt a cikket megírja? A szemét...! Az a szemét, amely sérti az ember szemét, és amely az egyetem büféje körül nap mint nap meglátásható. Nincs a világon olyan nagy látószögű objektív, amely egyszerre annyi hulladék-mennyiséget be tudna venni, mint amennyi ott szét van szórva. De ez nem is az optika, hanem a KUKI szeméthyűtő dolga. (lenne!)

Érdekes, hogy mennyire kényesek vagyunk néhány olyan dologra, mint ruházat, hajviselet, stb. de a legkevésbé sem érdekkel bennünket, hogy egy-egy félresikerült dobás következtében a szeméthyűtő mellé esik az odaváló, vagy, hogy kiöntjük az innivalókat. Illetve álljunk csak meg: vannak esetek, amikor elfojtott káromkodással nyugtázzuk egy-egy büféasztalra való ledzser támaszkodás után kakaós könyökünket. De aztán minden marad a régiben, hiába állnak ott az öblös műanyag zsákok.

Nem lennék igazságos saját magunkkal szemben, ha nem említeném meg, hogy vannak olyan forgalmas napok is, amikor ezek a sárka csodák is megtehetnek, de hát ilyenkor sem a

„terítéses módszer” a célra vezető.

Erdélyes hasonlattal azt is mondhatnám, hogy magunk alá piszkítunk. Lehet, hogy most mosolyogsz kedves olvasó, de az a szomorú, hogy akkor is jó a kedved, amikor jóízűen falatozol a nyitott fedélű KUKI-s zsák mellett, melyből orrfacsaróan tör elő a savanyodó tej, és a romlott felvágott illata.

Most már csak az a kérdés, melyik a nagyobb szemét: a szemét, vagy aki szemetet. Azt hiszem, a választ mindannyian tudjuk. Ezért ne szégyellünk részólni az utóbbira, az előbbit pedig, ha olykor-olykor mégis lepottyan az asztalról, vegyük fel és saját érdekünkben tegyük a jól megérdemelt helyére.
Petrich Ákos

Jó hangulatú bál

Végre sikerült egy jó „Közgazdász-bál” rendeznie a kultúrosztálynak. Az őszi gólyabálok népszerűségét eddig minden évben lerontotta a tavaszi közgazdász bálok mérsekelt sikere. Próbálkoztak az egyetemen, Gellértben vagy a Duna Interkontinentálban rendezni, de vagy a helytel, vagy a zenével, vagy a hangulattal nem volt szerencsésük. Idén azonban mindenki elégedett lehetett.

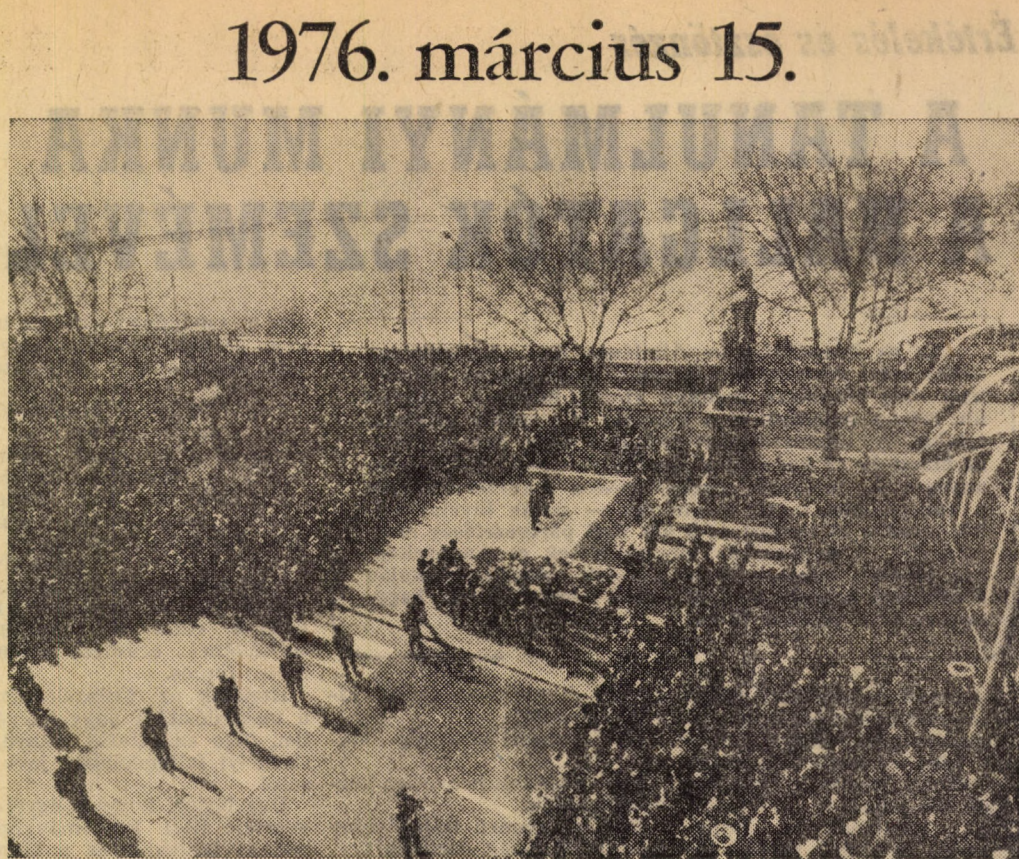
Akik részt vettek március 6-án este a bálón a Hungária kávéház elegáns helyiségeiben, csak a legjobbat mondhatják el. A belépő vendégeket rendezők kísérték a már előre lefoglalt asztalokhoz. A belépő ára: 100 forint először borsosnak tűnt, de a valóban jó vacsorát, az italjegyet, a jó zenét és az udvarias kiszolgálást tekintve elmondhatjuk, hogy megérte. Megoldódott egy régi probléma, az öltözködés kérdése is. Az eddigi bálokon rossz hangulatot keltett a vegyes megjelenés, az elegáns öltönyök mellett a topis farmerok, szakadt ingek. Ez többnyire nem a pénztárcá, hanem az izlés laposságát jelentette. Sok múlt ilyenkor a rendezők erélytelenségén is, akiket szívesen átküldené a tanszéki hirdetőtáblán megjelölt társaságra a Duna másik oldalára kollégáikhoz az „E-klubba”. Ott hétvégenként sem lehet bejutni nem megfelelő öltözetben. Itt végre mindenki az alkalomhoz illően öltözött.

A vendégek között egyformán található volt diák, tanár, egyetemi dolgozó és végzettség nélküli közgazdász. A korban is vegyes összetételhez jól illett a „Horizont” együttes zenéje. Bizony a hatvanas évek divatos twist-jét az idősebbek jobban tekintették, mint a diákok, de a „bump”-ból, „shake”-ből sem volt hiány.

A hangulat hajnalban 4 óra körül érte el csúcspontját, amikor a legteljesebb bálózók összekapaszkodva táncolták a „let's kiss”-t.

Dicséret illeti a kultúrosztályt és a szervezőket. Ilyen Közgazdász-bált szerelnénk a jövőben is, az elkövetkezők se legyenek rosszabbak, mint az 1976-os!

—salamon—

Felvételünk a március 15-i ünnepségről készült

(Fotó: Eszes)

Általános kari poltábor

A hagyományos összefövetel az idén március 18–21-én Künbaján zajlott le. Ez a röpké négy nap nagyon érdekes és élvezetes volt, és a résztvevőknek sok érdekes tapasztalat megszerzésére adott lehetőséget. Túl a spontán kialakuló vitákon és játékos közönségi megmozdulásokon, a fő súly a meghívott vendégek által tartott előadásokra és beszélgetésekre esett. Minden várakozást fölülműlt Harsányi Iván nagyszerű előadása, melyet a nemzetközi kommunista mozgalom — munkásmozgalom témakörében tartott és amely átfogó betekintést adott a világpolitika fő kérdéseibe.

A minket leginkább foglalkoztató témáról, Szuhai Miklós dékán tartott előadást. A képzéskorszerűsítésről volt szó. Ugyanazok az volt a fő téma a szakonkénti megrendezett fórum-jellegű oktató-hallgató találkozókon. Nagyon sok konkrét, részletekbe menő kérdés és több aggály fogalmazódott meg. Ezek közül csak a leglényegesebbeket említem.

Hogyan valósul meg a folyamatos hallgatói véleményezés lehetősége és mennyiben veszik ezt figyelembe?

Ezen a téren igen pozitív hozzáállást mutatott a nép-

gazdterv. tanszék, hiszen az elképzelésekbe megpróbálja beépíteni a hallgatók által a tanulmányi értékelési és ösztönzési rendszerről készített véleményezést. Elfogadták a fél-évenkénti egy önálló téma kidolgozásának elvét és a kollokviumok csökkentésével a gyakorlati jeggyel, illetve a megfelelő, nem megfelelő minősítéssel történő értékelést.

Nagy problémát jelentenek az új tanterv magas óraszámai. Az egyetem vezetői által elfogadott félévi átlagban maximum 28 óra is „sikerült” túllépni. Holott itt nagy tartalékok vannak, amint erre a fentebb említett hallgatói véleményezés felhívja a figyelmet. (A véleményezés irásos anyaga a Közgazdász hasábjain is napvilágot lát majd). Az írásos anyaggal jól helyettesíthető előadások feleslegesen terhelik az órakeretet és ezért megszüntethetők. A konzultációs lehetőség fenntartásával a vizsgakövetelmények óraszám nélkül is teljesíthetők.

Felmerült, hogy a tervezési szak IX. félévének helyzete nem megoldott. Ezzel a véleménnyel a szak vezetői tanács is egyetért. A szétforgácsolt tanrend nem teszi

lehetővé a félév összegző jellegének érvényesülését, a szak-szemináriumok megszünetése, a magas óraszám nem teszi lehetővé a diplomairást.

A legfontosabb általunk többször is hangoztatott követelmény a képzéskorszerűsítéssel az, hogy a reform révén tartalmi változások történjenek, ne csak a régi szakágazati rendszer átfestéséről legyen szó; a tananyagok korszerűsödjenek!

A tanszéknek nagyon szép elképzelésekről beszéltek, reméljük ezek a szép célok majd a gyakorlatban is megvalósulnak. És ezt a megvalósulást a leendő kísérleti nyusziknak, a jelenlegi előéveseknek is aktív hozzáállással kell elősegítenünk. S ha már az elsősöknel tartunk, számunkra a poltábor a szakosodást is nagymértékben elősegítette, hiszen a fórumon a szakosodási tájékoztatónál sokkal mélyebben tájékozódhattunk. Kár, hogy ezt a lehetőséget létszámunk alacsony volta miatt (nem voltunk még huszan sem!) csak kis kör használta ki. Hogy hányan jöhettek volna, arról a tények beszélnek. A 160 férőhelyre „csúszdóben” is csak 105-en jutottunk.
Agg Zoltán

ÓRALESEN

elsajátítani, az előadás anyagát — kikészül.

EGY MÁSIK HANG — gondolom, a kevésbé törekvő diákok egyikéé. — Azt hiszem ide sem jövök többet — majd csak levizsgázom valahogy. (de hogy?)

A DOLGOZATOK: általában véve jól sikerült dolog, ösztönzi a diákokat a tanulásra — s ami tetszik benne, az, hogy nem kötelező megírni.

Mindezek után Megyeri Endre professzort kérem meg, hogy válaszoljon néhány kérdésre, amely a diákokat foglalkoztatja.

— Mennyiben befolyásolja a vizsgán kapott érdemjegyet, ha valaki nem ír meg egy dolgozatot sem?

— Semmi hátránya sem származik az illetőnek ebből, legfeljebb annyi, hogy a vizsgaidőszakban többet kell tanulnia — mivel feltételezhető, hogy teljesen új lesz neki a tantárgy.

— Mi a véleménye az eddigi dolgozatokról — hogy sikerültek, és a hallgatók hány százaléka írta meg?

— Ez ideig elégedettek vagyunk a dolgozatok eredményével, általában 10–20 százalék sikerül jelesre, de a többiek is elfogadhatók. A hallga-

tók nagy része rendszeresen megírja őket.

— Van-e annak hátránya, ha valaki csak kevés dolgozatot írt?

— A tanszéken kialakult egy olyan elképzelés, hogy azok számára, akik eddig nem kapcsolódtak be a munkába — illetve gyenge dolgozatokat írtak, felszárkózási lehetőséget biztosítunk. Nevezetesen egy — az előadástól eltérő időpontban — amelyet közlünk majd a diákokkal, egy nagyobb anyagból pótló zót íratnánk, amely szintén önkéntes jellegű lenne.

— A diákok között megfogalmazódott egy olyan vélemény, hogy ezek a zh-k ösztönzőleg hatnak, és versenyszellemet szülnék. Volt-e ilyen céljuk?

— Ha valóban úgy érzik a hallgatók, annak csak örülni tudunk — mivel valóban volt ilyen gondolatunk is. Reméljük, hogy kicsit doppingolni fogják a társasítást — és ezzel az anyag elsajátítását — megértését elősegítik.

— Az előadásokon — az arckifejezésekből kiolvasható-e hogy a hallgatóság mennyire érti az anyagot?

— Feltétlenül, nem véletlen, hogy egyes részeket többször elismételek, más megvilágításba helyezve próbálok megma-

gyarazni, hiszen a tekintetek elárulják, hogy mennyire érthető az, amiről beszélnek. A hallgatók reagálásától is függ, hogy egy-egy probléma ismeretése, magyarázata mennyi időt igényel. Példaként említhetném, hogy a jövedelmezőség körébe tartozó anyag-részt a tanár „A” szak továbbképző tanfolyamán 2 óra alatt, a tervezés 3–3,5 óra alatt, s most a II. évfolyamon 6 óra alatt sikerült leadni.

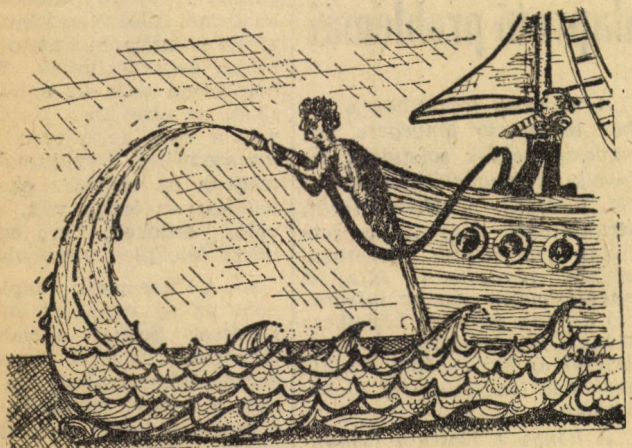
Sajnos néha olyan dolgokat kell részletezni amelyeket már pg-ból vagy statisztikából kellene ismerni. Probléma az is, hogy néha mi előbb járunk az anyaggal, mint az említett másik két tárgy. Azaz olyasmire kell utalni, amit majd csak később tanulnak a hallgatók.

— Erősen foglalkoztatja a diákokat a stencilleltetés is. — Mennyire lesz folyamatos, ugyanis az elmúlt években, mint hallottam problémák voltak körülötte?

— Valóban így volt. A jelenlegi helyzet az, hogy az anyag készen van — csupán a sokszorosító kapacitástól és a beszereléstől függ, hogy mikor készülnek el az előadásokat kiegészítő jegyzetek.

Mindezek ellenére én úgy gondolom, hogy ha valaki rendszeresen jegyzetel az előadásokon, nem kell félnie attól, hogy problémája lesz a vizsgán. El lehet sajátítani az anyagot úgy is. Ezt bizonyítják az eddig megírt dolgozatok eredményei is.

Lipták Mária

Halász Géza karikatúrája

Küldöttértekezlet az általános karon

Az elmúlt mozgalmi év értékelése és a KISZ IX. kongresszusára való felkészülés jegyében zajlott le március 17-én a tanácssteremben az általános kari küldöttértekezlet.

Első napirendi pont a vezetőség beszámolójának, illetve határozati javaslatának a vitája volt. A vezetőség beszámoló-tervezetét előzőleg már az alapszervezetekben is megvitatták, a jelenlévők ismerték, ezért Akar László, kari KISZ-titkár elsősorban a viták tapasztalatait, illetve a beszámoló szóbeli kiegészítését ismertette. Hangsúlyozta, hogy bár ez a kar kongresszusi beszámolója mégiscsak a most lezáruló mozgalmi évről beszél, mert az előző években lezajlott értékelések feleslegessé tes-

zik a régebbre való visszatekintést.

Ezt követően tért át az új határozattervezetre, amely egyebek között megjelöli a KISZ feladatát tagjainak „szakmai, ideológiai, politikai, kulturális és életmódbeli fejlődésében”, hangsúlyozza az áprilisi határozatok tartalmi végrehajtását, s az offenzívább propagandamunka érdekében két átfogó témát határoz meg, amelyekre mind kari, mind alapszervezeti szinten fokozott figyelmet kell fordítani. Ezek a tervezés, „piacgazdálkodás”, és a gazdaságirányításban végbement változások kérdései, illetve a szocialista demokrácia, valamint demokratikus centralizmus témája.

Erősíteni a fegyelmet

A körülmények különösen aktuálissá tették a határozattervezetnek a szervezeti fegyelmet erősítésével foglalkozó pontját. Ugyanis a küldöttek és kari KISZ-bizottsági tagok közül nagyon sokan nem jöttek el az értekezletre, vagy menet közben indok nélkül távoztak, s ezzel az egész küldöttgyűlés munkáját (szavazatképességét) veszélyeztették. De a későbbi napirendi pontok kapcsán is a fegyvelme hiányára utaló mozzanatok merültek fel: például a kongresszusi levél, illetve beszámoló vitáját sok alapszervezetben nem tartották meg, vagy a véleményeket nem juttatták el a vezetőséghez.

Beszámoltak munkájukról, az egyetemi demokráciával kapcsolatos tapasztalataikról, illetve javaslataikról a kari tanácsstagok, illetve az általános kar egyetemi tanácsstagja. Ezután Akar László az értékelő taggyűlésekről adott tájékoztatást. Elmondta, hogy 12 hallgatónak nem szavazták meg a tagsági viszony meghosszabbítását (főleg tevékeny-

ség hiány miatt) négyen pedig önként kiléptek a szervezetből. Ezzel szemben 10 diák került ismét vissza a KISZ-be.

A beszámolókról és a határozattervezetről folyó vita során többek között felszólalt az elnökségben helyet foglaló Szuhay Miklós dékán és Neményi István a II. pártalapszervezet titkára. Mindketten elismerésüket fejezték ki a karon folyó KISZ-munkáért, majd a hallgatói képviselet továbbfejlesztése, illetve a KISZ és a párt szervezet együttműködése kérdésében fejtették ki véleményüket. Ipper István, az egyetemi KISZ-szervezet agitációs és propaganda titkára az egyetemi végrehajtó bizottság véleményét tolmácsolta az általános karon végzett munkáról.

Ezt követően a küldöttértekezlet elfogadta a beszámolót és a határozatokat, majd javasolta, az állami vezetéseknek, hogy az őszi társadalmi munkára biztositson tanulmányi szünetet; s ebben az esetben a KISZ az e munkában való részvételét kötelezővé tenné tagjainak.

Vélemények, álláspontok

A következő napirendi pontban az alapszervezetektől beérkezett vélemények alapján Kovács Erzsébet, kari szervezőtitkár, a kongresszusi levélről kialakult vezetőségi állásfoglalást ismertette. Elsősorban a levélből számunkra adódó kötelezettségekkel foglalkozott: szakmai-tanulmányi munkánk javításával, az egyetemi demokráciával, a szakmunkástanulók patronálásával stb.

A vita során többek között felmerült a KISZ-tagság és a vallásos világnézet összeegyeztethetőségének problémája. A jelenlévők túlnyomórészt találták a KISZ mostani helyzetében a levél egyértelmű, kategorikus kijelentését, amely szerint vallásos ember nem lehet KISZ-tag. Ezzel kapcsolatban a következő javaslatot fogadták el: „Célunk, hogy a KISZ-tagok sorában ne legyen vallásos világnézetű ember, ezt körültekintő és felelősségteljes felvilágosító, nevelő munkával lehetséges csak megoldani, a helyi és életkori sajátosságok messzemenő figyelembevételével, a vallásos fiatalok ifjúságunkon és an-

nak egyes rétegein belüli súlyának felmérése alapján. Vallásos fiatalokat a KISZ-tagjai sorába ne vegyenek fel. A velük folyó aktív foglalkozás (világnézetük átforgalmazása) fontos feladata mozgalmunknak, mely módoszatoknak kidolgozására nagyobb gondot kell fordítani.”

Király István, kari agitációs-propaganda-titkár a szervezeti szabályzat módosítástervezetéről elmondta, hogy a rövidítés miatt nem maradhatnak ki lényeges részek az új szabályzatból. Az alapszervezetek többsége az erről tartott vitákban egyetértett; a KISZ-munka hatékonyságát erősítő változtatásokkal, de e hatékonyabb munkához nélkülözhetetlen demokratikus eljárás szabályok kihagyását nem támogatták. Ennek alapján Király István ismertette, hogy a vezetőség konkrétan mely pontokkal nem ért egyet a határozattervezetben, s mit javasol helyettük, illetve kiegészítésként. A küldöttértekezlet megvitatta, s néhány módosítással elfogadta a vezetőség javaslatát.

Az új vezetőség

Ezután került sor az új kari vezetőség megválasztására. Kiss Péter a jelölőbizottság elnöke elmondta, hogy a bizottság a jelöléseknél a KISZ-munka folyamatosságának fenntartására törekedett, ügyeltek arra, hogy az újonnan bekerült tagok és a kari KISZ-munkában tapasztalt emberek megfelelő arányban legyenek a vezetőségben. Az általános kari KISZ-végrehajtó bizottság tagja lett Költő Magdolna, Sipos Péter, Király István, Kovács Erzsébet, Nagy Judit, Krecz Erzsébet, Erdei Péter, Bamberger Anna, Bokros Lajos, Román Ágnes, Réthy Im-

re. A kari tanács tagjai: Molnár Vera (tanár szak), Asztalos László (pénzügyi szak), Sági Zoltán (népgazd. terv. stb.). Az egyetemi tanács tagja: Akar László.

A továbbiakban megválasztották az egyetemi küldöttértekezlet általános kari küldötteit, majd a KISZ felsőbb vezető testületeibe javasolták fiatalokat.

Ezt követően az új kari vezetőség megtartotta első ülését és Költő Magdolnát megválasztotta az általános kari KISZ-titkárává.

Sági Zoltán

KERESKEDELMI KAR:

Alkotó jellegű beszámoló és vita

Március a mozgalmi élet hónapja: taggyűlések, értékelő taggyűlések, alapszervezeti vezetőségválasztás, a küldöttek megválasztása után sor került a kari szintű küldöttértekezletre is. A tavalyi küldöttértekezletek „kísérleti” évét zárták le, a felmerülő problémák sokszor teljesen alapvető részletek kérdéséhez kapcsolódtak. Milyennek értékelhetjük az ideai küldöttértekezletet? Hogyan változott, s változott-e légköre? Voltak-e olyan javaslatok, melyeket érdemes figyelembe venni a következő mozgalmi évben is? Ezekről és más hasonló kérdésekről beszélgettem SZEGEDI ÉVA-val, a ker. kar tavalyi, s most ismét újraválasztott szervezőtitkárával.

Az első, s talán legfontosabb az a megállapítás volt, hogy az ideai küldöttértekezletet az alkotószellem, tartalmasság, kitűnő hangulat jellemezte. Az ideai küldöttértekezletet alaposabb, komolyabb előkészítést igényelt, hiszen nem „egyszerűen” küldöttértekezlet volt, de a kongresszusra való felkészülés egyik lépcsőfoka is. Ez-

zel magyarázható, hogy a legnagyobb hangsúly éppen a Kongresszusi levél és Szervezeti Szabályzat megvitására esett. Az alapszervezetek már februárban elemezték ezeket a dokumentumokat, a beszámoló észrevételeik, javaslataik összegzését tartalmazza. Csak lényeges, konstruktív hozzászólások hangzottak el, s elmaradtak a „csipcsup” ügyekkel foglalkozó kérdések — ez többek között a jó előkészítésnek és Vetényi József kiváló elnöklésének volt köszönhető. A levél kapcsán a hozzászólók a felvetett problémákat olyanokkal egészítették ki vagy éppen példákival erősítették meg, amelyek megoldása mindnyájunk számára fontos feladat. Sokat beszélünk pl. arról, hogy szükséges lenne felvenni a kapcsolatot munkásokkal, közben a szakmunkástanuló-intézeteket patronáló bizottság tagjai „kiöregednek”, nincs utánpótlás. Itt lehetne igazán nagy jelentősége a csoportos vállalkásoknak.

A Szervezeti Szabályzat kapcsán a legnagyobb vihart a

KISZ-bizottságok léte vagy nemléte kavarta. A vélemények megoszlottak, érvek-ellenérvek hangzottak el. Tény azonban, hogy minden fenn tartás nélkül nehéz elfogadni a KISZ-bizottságok megszűntetését, a Szervezeti Szabályzat ilyen irányú megváltoztatását. „A Szervezeti Szabályzat a KISZ alaptörvénye, politikai dokumentum. Ezért minden változtatás és méginkább, jelentős részek kihagyása mögött a tagság méltán keres elvi meggondolásokat, tartalmi célokot” — olvashatjuk a beszámolóban. Itt azonban a változtatások csupán tömörítést céloznak. S ez az, ami zavaró. A kari vezetőség álláspontja — melyet azután a küldöttértekezlet is megszavazott — a következő: „Nem tartjuk indokoltnak a bizottságok differenciálatlan megszűnését. A KISZ bp-i, megyei, városi, kerületi, járási szintjein maradjanak meg a KISZ-bizottságok a jelenlegi jogkörrel.” Ezen a szinten csak így lehet az irá-

nyitó és ellenőrző funkciót el látni. Intézményi, vállalati szinten — amikor lényegesen homogénabb rétegek vezetéséről van szó —, a küldöttértekezletek is ellátják ezt a funkciót.

A küldöttértekezlet fontos része volt az új kari vezetőség megválasztása. Az idén különös jelentősége volt a választásoknak: a tavalyi vezetőség — 3 fő kivételével — jövőre már nem tanul egyetemünkön. A helyzetet főleg azért volt nehéz, mert a leköszönő vezetőség beszámolója feletti vitából, a hozzászólásokból az érződött ki, hogy egy olyan vezetőséget kell pótolni, mely mindvégig jól, lelkiismeretesen és főleg eredményesen dolgozott. (Amikor Éva erről beszélt, kicsit zavarban volt: hiszen tagja mind a régi, mind pedig az új kari vezetőségnek.) A cikk végén nem marad más hátra, mint hogy megköszönjük a régi vezetőségnek munkáját, s az újnak pedig az eddigi munka sikeres továbbvitelét kívánjuk.

Kocsi Ilona

Egy felszólaló az iparkarról

A kereskedelmi kar küldöttértekezlete elnökségének három tagja: (balról jobbra) Szivi József, Tóth Gábor és Szegedi Éva. (Fotó: Petrich Akos)

Visszatérő problémák, előre mutató javaslatok

Küldöttértekezlet az iparkaron

Sok hozzászólás, élénk vita, konstruktív javaslatok — ezek voltak a jellemzői a március 20-án megtartott iparkari küldöttértekezletnek.

A kari beszámoló szóbeli kiegészítője után Havas István számolt be a küldötteknek az értékelő taggyűlések tapasztalatairól. Elmondta, hogy az előre megszabott határidőre mindössze 6 alapszervezet adta le az értékelő taggyűlésekről készült jegyzőkönyvet. Ismeretes, hogy az alapszervezetekben a munka gyakorlatilag csak októberben indul be, a márciusi határidő — közben vizsgaidőszak — nem teszi lehetővé a munka reális, érdemi értékelését.

Az értékelő taggyűlések zöme a március 13-i határidő után zajlott le. A másodéves alapszervezetekben jó légkör, felelős hozzáállás jellemezte a taggyűléseket, míg a IV. éveseknek az értékelés többnyire formális volt. Ennek ismeretében szembevetődött, hogy a másodévesek közül zárták ki a legtöbb KISZ-tagot, míg a negyedéveseknél csak egy hallgató nem kapott új KISZ-tagkönyvet.

Ezt követően került sor a kari beszámoló vitájára, amelyben igen sokan szóltak hozzá, eltérő színvonalon. A felszólalások többségén ténylegesen érződött, hogy alapszervezetek véleményét képviseli.

selik, néhányan viszont — szerencsére nem sokan — mintha egyéni sérelmeiket akarták volna elpanaszolni a küldöttértekezletnek.

A kari beszámolóhoz kapcsolódva vetődött fel az a vélemény, hogy a kari akcióprogramnak az alapszervezeti akcióprogramok összegezéséből kellene kialakulnia.

Sokan foglalkoztak hozzászólásaikkal a sportolási lehetőségekkel. Szóva tették, hogy az évi száz ezer forintos sportkeret felhasználásáról szélesebb hallgatói vélemények alapján döntsenek. A tömegsporttal kapcsolatban tették fel a kérdést: Miért van szükség arra, hogy tornatermeinket idegen egyesületeknek bérbe adjuk?

Sok bírálat érte a tanulmányi verseny rendszerét. Jelenlegi formájában nem ösztönzi az alapszervezeteket, sok helyen csak annyit tudnak a tanulmányi versenyről, hogy arra be kell nevezni, s a végén eredményt hirdetnek. Javasolták a küldöttek, hogy a tanulmányi felelősök dolgozzanak ki egységes kritériumrendszert a verseny értékelésére és szervezzék meg az alapszervezetek jobb tájékoztatását.

A hallgatók után a küldöttértekezletre meghívott oktatók mondták el véleményüket a kar elmúlt évi mozgalmi

munkájáról. Szabados Anna szerencsére nem sokan — mintha egyéni sérelmeiket akarták volna elpanaszolni a küldöttértekezletnek.

A kari beszámolóhoz kapcsolódva vetődött fel az a vélemény, hogy a kari akcióprogramnak az alapszervezeti akcióprogramok összegezéséből kellene kialakulnia.

Sokan foglalkoztak hozzászólásaikkal a sportolási lehetőségekkel. Szóva tették, hogy az évi száz ezer forintos sportkeret felhasználásáról szélesebb hallgatói vélemények alapján döntsenek. A tömegsporttal kapcsolatban tették fel a kérdést: Miért van szükség arra, hogy tornatermeinket idegen egyesületeknek bérbe adjuk?

Sok bírálat érte a tanulmányi verseny rendszerét. Jelenlegi formájában nem ösztönzi az alapszervezeteket, sok helyen csak annyit tudnak a tanulmányi versenyről, hogy arra be kell nevezni, s a végén eredményt hirdetnek. Javasolták a küldöttek, hogy a tanulmányi felelősök dolgozzanak ki egységes kritériumrendszert a verseny értékelésére és szervezzék meg az alapszervezetek jobb tájékoztatását.

A hallgatók után a küldöttértekezletre meghívott oktatók mondták el véleményüket a kar elmúlt évi mozgalmi

A küldöttértekezlet — az elhangzott kiegészítésekkel — elfogadta a kari beszámolót, majd Bajánházy László számolt be a kongresszusi levelet és a szervezeti szabályzat módosítását tárgyaló taggyűlések tapasztalatairól. Az alapszervezetek általában kedvezően fogadták a kongresszusi levél megállapításait, bár helyenként túlságosan általánosnak találták. A szervezeti szabályzat tervezett módosításával kapcsolatban nem alakult ki vita, a küldöttértekezlet elfogadta a kongresszusi dokumentumokat.

Ezután az kari vezetőséget választották meg. Az ipari kar vezetősége a következőkből áll: Orosz József titkár, Koczka László agit.-prop. felelős, Nemethi Gábor szervező titkár, Csögley István titkárhelyettes és alapszervezeti felelős, Bori Katalin, DJB-s, Vadász Imre I. évfolyamfelelős, Kummer Ferenc tanulmányi felelős, Bakó György kultur- és sportfelelős, Gömöri Judit TKR-felelős.

F. P.

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
Felelős szerkesztő:
FARKASINSZKY TIBORNE
Kiadó: Hírlapkiadó Vállalat
Szerkesztőség Budapest IX. Dimitrov tér 8.
Telefon: 287-207
Budapest VIII. Biata L. tér 3.
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
78-1138 Szikra Lapnyomda Budapest
Felelős vezető: Róder Imre igazgató

KŐSZEGI RHYTHM BRASS

Március 4-től kezdve egyetemünkön olyan rendezvény-sorozat indult meg, amely képes nagyobb közönséget toborozni, segíti a fiatal közigazdász-klub beindulását, és rangot is ad neki.

Hogy jött létre a jazz-klub?

Papp Zoltán klubvezető: A többi programunkhoz hasonlóan az érdeklődés, az igények felmérése alapján igyekszünk — lehetőségeinkhez mérten — minél szélesebb rétegek kívánságát kielégíteni. Az ötlet egyébként már régi, de csak

most sikerült egy komolyabb együttessel felvenni a kapcsolatot. Kőszegiék szívesen jöttek, hamar megkötöttük a megállapodást.

Hány alkalomra és milyen napokra?

A kezdet, a csütörtöki nap, kivétel. Az évi követő hat alkalommal péntekenként lesz a koncert, a legközelebbi, két hét múlva.

Mennyibe kerül egy jegy?

A klubtagoknak tíz forint, de a tizenöt forintos be-

lépővel bárki ott lehet, aki érdeklődik a jazz iránt.

Mi biztosítja akkor, hogy nem fordul elő a szombatiakhoz hasonló megmozdulás?

Úgy vélem, maga a jazz is kizárja az ilyenfajta közönséget. Mindenesetre — okulva a szombati példán —, ezentúl megerősítjük a rendezőgárdát.

Nem lesz-e kicsi a klubhelyiség egy ilyen rendezvény számára?

120-an kényelmesen, de minden nehézség nélkül több mint 200-an is beférünk. Sajnos, egyelőre ekkora terem áll csak rendelkezésünkre. Távolabbi terveink között szerepel az aula felhasználása klub-célokra, de ez egyelőre csak terv. Még valamit a csütörtökkel kapcsolatban. A büfé csak szünetben és a koncert előtt tart nyitva. A legkevesebb, amit megérdemel az együttes, hogy ne mászkáljunk a teremben, valamint, hogy ne dohányozzunk. Erre ugyan egyelőre csak egy darrab fecni hívja fel a figyelmet, de felhívás nélkül is érthető a kérés. Hogy a kicsi, alig szellőztethető teremben, a nikotinosok legalább a zenészek érdekében túrtörtzessék magukat.

Nos, első alkalommal eleendőnek bizonyult a hely. Bár nem töltöttük ki teljesen a nekünk szánt teret, a 100-120 fős közönség a kezdethez és a klub egyéb rendezvényeihez mérten biztató létszám. Nehezen jöttünk össze — a közönség is, a zenészek is — így a Kőszegi Rhythm Brass koncert csak háromnegyed nyolckor kezdődött. Az együttes Magyarország állandó jazz-zenekara, egy éve alakult. Felállításuk még most sem végleges, formálódik, új tagok beépítésével próbálkoznak. Valamennyien a műfaj megkívánváta képzett zenészek, főben két-három hangszeren is játszanak. Különleges egyéni ízt ad zenéjüknek az ütőhangszerek széles skálája. Érdekesként említem Babos Gyula kettős nyakú 6 és 12 húros Gibson gitárját, melyet legutóbbi nyugati turnéjukról hoztak magukkal.

Gyors jazz-rock az első részben, elgondolkodtató számok, jól sikerült improvizációk a másodikban a több, mint két óra rövid mérlege. Jó ütemű közbetapsolások, egyszer a ritmus követése kézzel, fejjel, lábbal, máskor meg elmélyült figyelem a közönség részéről. Fél tíz, taps, vége. Sikeres

bemutakozás volt, bár „a szakértők” szerint az együttes ennél többre is képes.

Tapogatózunk, új közönség az első alkalom, mindig egy kicsit felmérés, hogyan viszonyulnak zenénkhez, hogyan tudnánk kapcsolatot teremteni velük — mondja Kőszegi Imre, a Brass vezetője.

Befolyásolnak a hallgatók, a pillanatnyi hangulat, az előadásban. Természetesen döntően, hiszen a műfaj legjellemzőbb sajátja az improvizáció, a pillanatnyi érzelmek hatása. Általában elég hamar „ráérzünk” a közönségre, s ez sokat segítheti, feldobhatja játékunkat.

Milyen stílust képviseltek a jazz-ban, milyen számokat játszottok?

Sok számunkban a jazz-rock hatása érződik, amelyet egy érdekes hangszer, a konga dob fűszerez. Elsősorban saját szerzeményeket adunk elő, de szerepel műsorunkban más, pl. Billy Cobham is.

Milyen Magyarországon a jazz helyzete?

A közönség aránya nagyjából megegyezik a nyugati jazz-rajongók arányával, a hivatalos szervektől azonban nem kapunk elegendő támo-

gatást, mi vagyunk az egyetlen állandó együttes, pedig sok a jó zenész. Mi az egyetemi klubon kívül az Ybl kollégiumban játszunk, de az is csak egy alkalmi klub. Régi vágyam, hogy kapjunk egy állandó helyiséget, ahol a jazz-zenészek találkozhatnak, felváltva játszhatnak, megismerhetnék egymás zenéjét.

Mit akartok elérni a zenétekkel?

A közönséggel való kapcsolatteremtést komolyan gondoltam, olyar jazz-t szeretnék, amely nem öncélú, hanem egyaránt tetszik a közönségnek és a szakmának is. Úgy próbálunk híveket szerezni, hogy közben azért ne tegyük kommerszszé a műfajt, hanem a közönséggel megértsük elgondolásainkat.

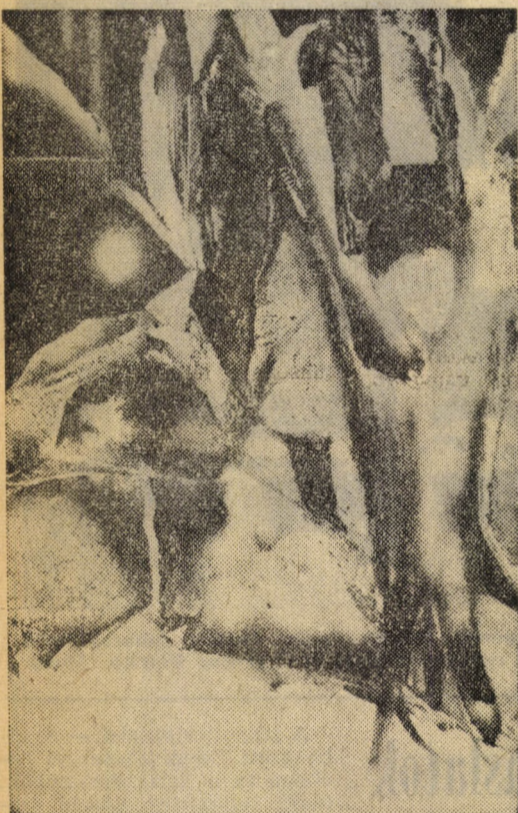
Tervek?

Már több, mint terv, hogy a Philips cégnél megjelenik a nagylemezünk, amelyet negyedik turnénkon vettek fel. Készülőben van egy hazai kiadás is. Rengeteg nyugati turnéra kaptunk meghívást. Most jöttünk vissza 10 napos NSZK-beli utunkról, ahol Jack de Jonett-tel játszottunk együtt. Összel nyugat-európai turnéra indulunk, több amerikai és lengyel együttesel.

De addig még hatszor találkozhatunk velük, péntek esténtként a klubban.

Lambert Gábor

Hit az igazság győzelmében Kokas Ignác kiállítása a Szakkollégiumban

Kokas Ignác

A zuhanó

A Szakkollégium klubjában III. 19-én Rózsa Gyula, a Népszabadság kritikusa nyitotta meg Kokas Ignácnak, jelenkori festészetünk egyik legkiemelkedőbb alkotójának tárlatát. A kis kiállítás anyagát sikerült a legértékesebb Kokas-művekből összeállítani. Így amit itt láthatunk, arról, állíthatjuk: esszencia, Kivonat, lényeg. Ez nagy érdeme a kiállításnak — de ebben rejlik nehézsége is. Erdem: a csúcsoakat, a kiemelkedő teljesítményeket mutatja be, de nehézség: mert a csúcsoak soha, vagy csak ritkán érhetők el, érthetők meg, az alapzat, a középréteg biztosította fogódzók nélkül.

Egy nehezen követhető realizmus alapozza meg Kokas Ignác festészetének összetett stílusát. Az egyes motívumok

néha csak egy-egy folttal vannak jelezve, melyek egyértelmű felismerését csak az előző időszakokban festett képek azonos motívumainak ismeretében azonosíthatunk egyértelműen. Az adott képnél egy motívum esetleges többszörös megjelenése, azaz a pontos azonosítás hiánya azonban nem hátrány a teljes festmény gondolati, érzelmi tartalma szempontjából, sőt segíti az utóbbi sokrétűségét kifejezni.

Kokas Ignác ugyanis nem tájat, madarat, figurát akar a nézőnek festeni, hanem melan-kóliáról, kiszolgáltatottságról, elhagyatottságról kíván szólni a táj, a madár, a figura által. Ebből a szempontból a „ha akarom madár, ha akarom víz-tócsa” (pl. a Gínza hídja című kép bal alsó sarkának zöldes

foltja) a felvetés egyértelmű, vagylagos eldöntésére tett kísérlet azonban nemcsak, hogy biztosan eredménytelen, hanem hibás is. Hiszen a gondolati tartalom (a természet világának halálban gyökerező újjászületése) szempontjából a folt egyértelmű értelmezése (madár, VAGY víz) nem könnyíti a megértést, de beszűkíti a jelentést; itt madárról IS, vízről IS szó van.

A zuhanó című képnél olyan folttal is találkozunk, melynek tárgyi azonosítása teljességgel lehetetlen. A zuhanó figura fejének (az is kérdés, beszélhetünk e egyértelműen „fejről”, hiszen a zuhanó figura lehet ember is, fa is), világos foltját a művész szerkezeti szükségességből ellensúlyozza a jobb oldalon a fehér folttal. A leszakadó sziklatömbben mi lehet ez a fehérség? Nyilvánvaló, hogy tárgyilag keresve fogódzót, nem találunk magyarosítást. Akkor mégis miért állítottam, hogy Kokas művésze realista?

Azért jelentettem ezt ki, mert Kokas művészetében reális emberi problémákról, érzelmekről fogalmazza meg saját véleményét, s a kifejezés alapjául minden képnél mélyen a való világban gyökerező nemcsak színekkel, vonalakkal szerkezettel fejezi ki mondanivalóját, hanem a tárgyi világot általa jól ismert, reális motívumait is segítségül hívja. Nagy jelentősége van „az általa jól ismert” szövegrésznek is: soha nem látunk festményein például oroszánt, vagy pálmát, de szinte állandóan visszatérő elem Gínza puszta, gyermekkorának, s későbbi kalandozásainak színhelye. S ahogy a motívumokat csak akkor használja a művész, ha azokat tökéletesen ismeri, festményeinek témáit is viszonylag szűk látókörből választja. Kizárólag olyan emberi problémákat fest, amelyeket átél, tapasztalt: a küzdelem (még a szerelmeiben is: a Szerelmesek nem az idilli egymástralálás, hanem két ember katartikus egymásrautaltságának feszült-ségét jeleníti meg), a kiszolgáltatottság (A zuhanó), az elhagyatottság (Néma ház) ezért nyertek hitelt képein. Egyéni élményeit emeli, éppen a motívumok többszörös megjelenésével is, az általános-ság szintjére. Kokas festményei mutatják a művész hitét az igazság győzelmében, melyet véleménye — és képei szerint — csak az állandó harc hozhat meg. Olyan hit ez, mely a társadalomban is nélkülözhetetlen. Ezért örülhetünk a képeknek, s e kiállításnak egyaránt.

Chikán Bálint

MÁNFAI CSABA VERSEI

Letelt

Szétpattan egy bilincs.
Kilincs le. Zár ki.
Ajtó felnyílt. Óvatos
Szabadság tárulkozik.
Mély slukk. Levegő.
Cigaretta. Az első.
Szabad vagy megint!
A láb alig hiszi.
Roggyant. Nem viszi.
Le kell ülni
Lépcsők teletjébe.
Húz a mélység. A
szédülés. A reménytelenség. A félelem.
Mi lesz! A lépcső(k)
Alján.

Olyan mint

Olyan mint
Halálra készült
Öregember
Két-méternyi
Sóhajtásra
Az életem

A budapesti

Váci utcán

(Fotó: Eszes)

A NAP SZÉPE

Színvonalasan, és félig-meddig még nemesen is szórakoztató film a Filmmúzeumban bemutatott, 1967-es keltezésű „Belle de jour”. A sehol sem unalmas, hanem végig pergő ritmusú cselekmény minden perce lekötő, és egy világtól távoli képzeletbeli világba hívja a nézőt. Majd minden szereplő lebilincselően érdekes személyiséggel, láttukra csak ámulni és csodálkozni lehet. Továbbá a mű haladó eszméiséggel, hiszen eléggé szemmel láthatóan és első pillantásra világosan a polgári társadalmat bíráló, költséit, konvencióit, stb. bírázó kicsengése van. Ráadásul ez a polgári társadalmat bíráló „kicsengés” a nemi ösztönök aberrációinak szférájában és egyéb modern módokon fogalmazódik meg. Ezen felül — ha mindez még nem volna elegendő — Louis Bunuel neve már önmagában ok, hogy elmenjünk a moziba és megtekintsük a filmet: életműve a korszerű filmesztétikai műveltség szerves része.

És hogy Bunuel nem véletlenül nagy név, az is jelzi, hogy mindezek a fenti összetevők együttesen munkálkodva egyúttal esztétikai ítézőképeség, az izlés, a néző „átverhetőségének”, „öregségének” nem kis próbáját jelentik.

Mert amint a kötelező befogadói alázat parancsolta áhi-

tat eloldalog, azonnal sokmindennek meg kell világosodnia. Például ki kell derülnie, hogy a sehol sem vonatott, sehol sem unalmas, hanem végig pergő ritmusú cselekmény világa túlságosan képzeletbeli, túlságosan játékos és szórakoztató, túlságosan kevés köze van akármiféle valósághoz — nem szabad tehát komolyan venni.

Ki kell derülnie annak is, hogy a csodálatba és ámulatba ejtő (se nem szimpatikus, se nem ellenszenves) szereplők minden rejtélyességük és képtelen dolgaik ellenére — éppen eléggé képzelettel — pontosan azt teszik, amit mi nézők, mint sok-sok „Móricka” elképzelünk és elvárunk tőlük.

Túl sokat nem ér a mű progresszív eszméisége sem: Bunuel, a nagy szürrealista látzó inkább kellemesen elszórakoztatja mint megijeszti vagy fenyegeti a burzsoáziát. Lélektani látszatméliségeiből csak meglehetősen elavult katonákat képes (hajlandó) előbányászni: távolról sem bergmani kaliberű lélekismeret ez. Így aztán társadalomkritikája kissé közhelyszerűvé sikerült, evidenciák helyett tautológiákat hordoz, nem elég meggyőző, nem vési magát a maradandó élmény erejével az emberbe.

Bunuelnek még ezen a „fél-kézzel” csinált filmjén is vé-

gighúzódik az imponáló biztonság, az üresjáratok nélküli, hallatlanul pontos és arányos felépítés-tervezés, és minden túlzott könnyedség, semmitmondása ellenére valamelyest kiemeli a filmipari mestermunkák tucatjaiból.

A művész filmtörténeti jelentőségét bizonyítja A Nap szépe befejező epizódja is: A férj meggyógyul, feltámad félhalotti állapotából, feleségével kipillant a parkba, ahol megjelenik a kezdeti képsorokban szereplő hintó a lakájokkal. Ezzel a bravúros megoldással csatlolja Bunuel vissza a képzeletbeli képtelenségek elszakadt, elszabadult világát a valósághoz; itt furja vissza magát a szürrealista fantázia a valóságba — még magában a műalkotásban. Itt valja be saját magának, hogy ami eddig történt, azt még elvontan sem szabad komolyan venni. Egyszerűen azért, mert a tőkés társadalomban nem mindenki prostituált, mazochista, szadista, stb. és egyelőre ott is minden reggel felkel a nap: ez pedig aligha volna lehetséges egy minden egységét tekintve aberrált társadalomban. Bunuel kiindulópontja tehát saját képzelete, végpontja pedig a nagypolgári házaspár, a nagypolgári környezet minden különlegesség és külön-küldés, minden képtelenség nélkül; az „egyszerű” valóság.

Zimányi Zoltán

DOBOS PÉTER

Prométheusz

Fent lakozó Zeus, isten a szent hegyek végtelen ormán

Fájlalod-é, hogy az ember a tűz melegét örökölte?

Vállaim íme rozsdá emészti, karomban a lánó jár,

S májamon érzem a saskeselyű iszonyú harapását.

Mégis-az ember a győzelem atyja ez isteni harcban,

Érte ha kell, örök életen át viselem kötélkémet!

Ülést tartott a KISZ-bizottság

A közlego egyetemi küldött-értekezlet és a KISZ IX. kongresszusa adott jelentőséget a KISZ-bizottság március 13-i ülésének. Első napirendi pontként a résztvevők a KISZ-bizottság küldöttértekezleti beszámolóját vitatták meg.

Mint ismeretes, a beszámoló — amely lényegében az elmúlt három év mozgalmi munkájának átfogó értékelése — vb. alapos munkával készítette elő. Több ülésen is megvitatta, majd a párt-végrehajtóbizottsággal is egyeztetve, s ezután került jelenlegi formájában a KISZ-bizottság elé.

Mind ezek ismeretében eléggé meglepő volt, hogy a beszámoló fölötti vita elég nehezen indult. S bár a viták gyakori jellemzője, hogy senki nem akar elsőként hozzászólni, talán meg lehet kockáztatni azt a kijelentést, az a tény, hogy a KISZ-bizottság egyes tagjai végül is elmondták véleményüket a beszámolóval, az nagyrésztben az ülést vezető Szivi József szervező titkár türelmének és hozzáértésének tudható be. Hiszen ha ő a több percet hallgatást beleegyezésnek veszik, akkor

könnyen elképzelhető, hogy az első — és legfontosabb — napirendi pont „vitája” igen hamar lezárult volna. Némileg érthető, hogy a vb. tagjai nem szóltak hozzá, hiszen ők készítették a beszámolót, nekik volt alkalmuk elégszer átgondolni és a határozati javaslatba beleírni véleményüket, de a KISZ-bizottság tagjaitól nagyobb aktivitást lehetett volna várni, egy olyan beszámolóval kapcsolatban, amely KISZ-szervezetünk hároméves munkáját foglalja össze.

Azt, hogy a KISZ-bizottság tagjai nem tekintették „tökéletesnek” a beszámolót, mutatja, hogy végül is megindult a vita a küldöttértekezleti beszámoló fölött.

Orosz Éva véleménye szerint kevés a szakmai munkához kapcsolódó mozgalmi tevékenység, nem kielégítő az alapszervezetek pártirányítása és a pártépités sem.

Csáki György a vállalkásokkal kapcsolatban elmondta, hogy az a KISZ-munkának csak egy része, még ha fontos része is. A komplex vállalkozásokat az alapszervezetekben még nem komplex módon ér-

tékelik — enélkül pedig nehéz az előrelépés.

Többen szóltak hozzá a tanulmányi versenyhez is. Megállapították, hogy a tanulmányi versenyeket fejleszteni kell, jelenleg ugyanis nincs eléggé ösztönző erejük. A küldöttértekezleti beszámolót a KISZ-bizottság — a javasolt módosításokkal és kiegészítésekkel — egyhangúlag elfogadta.

Ezt követően került volna sor a határozati javaslatok megvitására. A KISZ-bizottság végül is úgy döntött, hogy nem készítenek külön határozati javaslatot, hanem a beszámoló egyes fejezeteinek végén helyezik el az oda vonatkozó határozatokat.

Harmadik napirendi pontként a KISZ-bizottság az 1976—77. évi akcióprogramot tárgyalta, amelyet tartalmilag jónak talált az elhangzott javaslatok elsősorban szerkesztési, fogalmazási kérdésekre vonatkoztak. A KISZ-bizottság megbízta a vb-t, hogy a javasolt módosításokkal végleges formában dolgozza ki az akcióprogramot.

F. P.

ÉRTÉKELTÜNK

Az értékelő taggyűlés feladata, hogy bemérjük az alapszervezetet, a vezetőséget, önmagunkat: hol is állunk, milyen fejlődés van mögöttünk? El kell döntenünk, hogy eredeti terveink, célkitűzéseink mennyire voltak helyesek, vagy hibásak és hol kell az utóbbiakon változtatni?

Kérdés az, hogy ezt a feladatot az I. évfolyamon be tudták-e tölteni az értékelő taggyűlések?

Október első felében alakultak az alapszervezetek, valamint az ÉV, a hónap végén készültek el az akcióprogramok. Az alapszervezeti vezetőségek azzal a tudattal kezdték munkájukhoz, hogy mindjárt nyakukon az értékelés, amint ez az október 18—19-i vezetőképzésen Tarsy Gyula előadásából kiderült. A vizsgaidőszak — december 20-tól talán indokolatlanul, de valóban a szervezeti élet teljes megszűnését jelentette az I. évfolyamon. Fél év után pedig a következőkért az alapszervezetekre: február 7—8. vezetőképzés, tanulmányi értékelés, ösztöndíj elosztás, február végéig a KISZ KB kongresszusi levelének és a szervezeti szabályzat módosítás tervezeté-

nek megvitatása az évfolyam pol. vetélkedő első két fordulója, március közepéig az értékelés. Úgy összerolldták a dolgok, hogy egyrészt az alapszervezeteknek nem volt lehetőségük olyan programokat rendezni, amelyek pedig talán jobb alapot nyújtottak volna az értékeléshez és jobban segítettek volna a közösség önszerveződését, mint ezek a hosszú, fásztó délutánok, amelyek csak a tagság szűkebb hányadából váltottak ki érdeklődést. Másrészt ezek a feladatok, az előkészítő munkák, a taggyűlések olyan alaposan lefoglalták a vezetők idejét, hogy tanulmányilag nem tudtak lépést tartani önmagukkal, nem hogy minden KISZ-taggal alaposan elbeszélgethessenek.

Az első évfolyamon és éppen az idén különösen élesen jelentkezett a probléma, amely azonban minden iskolai KISZ-szervezetet érint: a mozgalmi év kialakításának az lett volna a célja, hogy létrejöjjön a tervezés-végrehajtás-értékelés egysége, harmóniája a mozgalmi munkában. De ezzel a tavaszi évkedzéssel kizárt dolog, hogy ez a cél megvalósuljon. Az iskolában szept-

temberben kezdődik és május-júniusban fejeződik be az oktatás. Ehhez kötődik minden mozgás: az elsőök belépése, a végzősök távozása, a szakok szerinti átcsoportosítások, stb. A március-áprilisi értékelés kettévágja az alapszervezetek munkáját, jelentősége elsikad a végrehajtandó feladatok között, de nincs is szükség rá, egy fejlődési folyamat közepén nekiállni elemezni magunkat, tagságot érvényesíteni. Rengeteg a még alakuló folyamat, némelyiket még nem lehet egyértelműen megítélni, van ami most születik és csak később lesz látható. Szinte sűrű az egész rendszer, hogy hangoljuk már valahogy össze az iskolai és a mozgalmi élet!

Kicsit olyan ez, mintha mi magunk becsülnénk le az értékelő taggyűlés jelentőségét azáltal, hogy becsülföljük egynek az évi elvégzendő feladatok közé. Azt hiszem, ennek egyenes következménye, hogy tagok és vezetők elfecsérelt délutánok tartják az ilyen időtöltést. A tagok azért, mert nem érzik többségnek, mint egynek a szervezeti élet formáságai közül, (sőt, így nem is több annál) a vezetők azért, mert úgysem lesz meg a harcias kiállás, az öntudatos döntés (és tényleg nincs meg). Márpedig így valóban kár az időért!

Pál Kata

TŐKE TÁBOR

A Nemzeti Múzeum lépcsőin

(Fotó: Eszes)

Egyetemünkön egyre gyakrabban hallható olyan panaszok, hogy a diákok jelentős hányada képtelen arra, hogy az anyagot kritikus szemmel tanulja. Többségükben nem alakult ki egészséges vitakészség, vitázni kedv. Ez a jelenség semmiképp nem tekinthető veszélytelen és könnyű lefolyású gyermekbetegségnek. Kiváltképp akkor nem, ha belegondolunk abba, hogy a közgazdáltsággal szemben támasztott elvárások közül az egyik az, hogy kritikusan, hozzáértően szemlélje a dolgokat, véleménye legyen róluk, s hogy ennek a követelménynek a hallgatók közül sokan nem felelnek meg, több oka van.

Ezeket az okokat kereshetjük a középiskolában éppúgy, mint saját házukban, magyarán — sokszor a tanárok sem igénylik azt, hogy a diákok vitálkozzanak, problémát vessenek fel. Megelégszenek azzal, hogy az egyszer leadott anyagot visszahallják. Így aztán a diákok egy része nem jut túl a megoldáson, hangzatosabb szóval a memorizáláson — feleslegesen sok időt és energiát pazarolva rá. Ezen szeretne a KISZ-szervezet segíteni — egy speciális tábor — a TŐKE TÁBOR megszer-

zésével, amely augusztus 14-én kezdődne, s előreláthatólag 10—14 napos lenne. Helye: Salgótarján. Ide invitálja az elsősöket a KISZ-bizottság igen szellemes stencile (kár, hogy kevés van belőle).

A tábor célja — a hallgatók megismertetése a marxizmus elmélettel — a marxizmus kritikai módszereivel, valamint módszertani útmutatót adni a jó jegyzeteléshez, a vitakészség kifejlesztéséhez. Az összeállított program két részből áll — s az előbb kiemelték, ennek csak egy részét tartalmazták. A tábor felelőse, Szabó Katalin, aki a tanulmányozás tárgyát képező szemelvényeket — (kb. 30—50 oldalasak) és a kötelező irodalmat válogatta. A résztvevők kiválasztását a pg. szeminárium vezető és a csoport javaslata alapján végzi az első évfolyam vezetője. Sajnos a létszám korlátozott, kb. 50 fő. Akiket arra érdemesnek találunk — kötelező még a tábor előtt elolvasni a 150—200 oldalas kötelező irodalmat — hiszen ennek ismerete feltétele annak, hogy va-

lóban jó vita alakuljon ki, a napi 6—8 órás foglalkozásokon. Ezek egyének és csoportok lesznek. A tanulóhoz megfelelő helyet biztosítanak — a diákok igénybe vehetik a Kohász Művelődési Ház, valamint a könyvtár termetét. A szellemi épülés mellett testüket is edzhetik a táborlakók, ugyanis a tábor a strand mellett lesz, így hát akinek kedve szottyan rá fizikailag is leterhelheti magát.

Mindehhez csak annyit fűzhetek, hogy a kezdeményezés nagyon dicséretes — egyetlen szépség hibája, hogy a hatékonyság biztosításának érdekében meglehetősen szűk a létszámkeret. Pedig nagy szükség lenne majdnem mindegyik elsőnek ilyen és ehhez hasonló felkészítésre, hogy jobban vegye az elkövetkező évek akadályait. Mindenesetre az első lépés megtörtént — amely igen figyelemre méltó, hiszen a pg-tanszék és a KISZ közös szervezése — és reméljük a jövőben hasonlóak fogják követni.

Lipták Mária

Mit ér az olimpiai pontszám — önmagában?

Először is néhány, legalábbis elgondolkodtató statisztikai adat (forrásul az OTSH által készített: A testnevelés és sport fejlődése 1971—1975 között című tanulmány szolgált.) 1970-ben Magyarországon az összes igazolt sportoló létszáma 286 ezer fő volt, 1975-ben 275 ezer, ami 4 százalékos csökkenést mutat.

Viszont a szakosztályokban foglalkoztatott versenyzői létszám (amelyben tehát a nem igazolt sportolók is szerepelnek) az 1970-es 471,5 ezres létszámhoz képest 1975-re 415 ezerre, 13 százalékkal csökkent.

Senki sem állíthatja persze azt, hogy ennek egyedüli és kizárólagos oka, hogy a sportpolitikai koncepciókból kiindulva a legfelsőbb és az egyesületi sportvezetés egyre inkább előtérbe helyezi azon sportágakat, amelyekben a jó olimpiai szereplés minél több „nem hivatalos” pontot eredményez. De azért az biztos, hogy ez közrejátszik a versenyzői létszám lassú, de biztos negatív trendet mutató alakulásában. Hiszen például az ún. kiemelt, az OTSH közvetlen irányítása alá tartozó egyesületekben sorra szűntek és szünnének meg azon szakosztályok (elsősorban természetesen a legkevesebb olimpiai pontot eredményező labdarúgókban), amelyek ezen preferenciarendszer alapján nem „kifizetődéek”. Továbbá egyre jobban támogatják azon — elsősorban egyéni — sportágakat, amelyekben az olimpiai gyűjtőpótlék pontok száma magas. Csak éppen az a probléma, és ez szintén a már idézett OTSH jelentéséből olvasható ki, hogy a sportvezetés által preferált 15 „A”-kategóriás (tehát olimpián szereplő) sportág közül 10-ben az összes igazolt versenyzők létszáma (tehát a serdülőktől a legidősebbekig) 3500 fő alatt van!!

Egy-két szót most a közönségről, hiszen a sport mégis csak a szurkolókért van, sőt

nélkülük az értéke is megkérdőjeleződik. A nemrégiben lezajlott teniszeurópa kupa mérkőzésekre Európa alatt elfogyott minden jegy, százak álltak a meccsek alatt is reménykedve a sportcsarnokok előtt, hátha valami csoda folytán ők is bejuthatnak.

A kosárlabdarendszert kint volt a „telt-ház” tábla Budapest és több vidéki városban egyaránt. Egy-két évvel ezelőtt, amikor asztalitenisz válogatottunk még nem tizedelték meg a sérülések, és egyéb más problémák, az Európa Liga mérkőzéseken a nézőtérben egy gombostűt sem lehetett leejteni.

De még tovább megyek, a haladó, többször már-már eltemetett, de mindig újra éledő jégkorong eseményein, még a legrosszabb időkben sem volt ritka a 8—10 ezres nézőszám. Ugyanakkor az olimpiákon legtöbb pontot érő, ún. „siker-sportágaink” közül mondjuk a vívás, a súlyemelés, a céllövészet, a birkózás, a kajak-kenu, a cselgáncs — és így tovább, sorolhatnánk a példákat — versenyei szinte csak a „beavatóttak” előtt, vagy éppen mondhatni „családi körben” folynak.

Az első részben említett sportágak közül egy sem szerepel a kiemelték, az „A”-kategóriások között, a jégkorong

„C”-kategóriás, a második részben felsoroltak viszont kivétel nélkül „A”-csoporthéliek!!!

Végül egy illusztráció az olimpiai pontszám számításához, ennek valószínűségi értékéhez, tartalmához az ebből levonható következtetésekhöz. Tegyük fel, adva van két ország; „A” és „B”. Az olimpián való szereplés alapján szeretnénk összehasonlítani őket, sportéletünk fejlettségének szempontjából (lényegében elméletileg és gyakorlatilag is ezt tesszük a valóságban). „A”-ország ökölvívásban nyert mondjuk 7 aranyérmel, súlyemelésben 6-ot, céllövészetben 4-et, birkózásban 9-et. Az ugye 26 aranyérem, vagyis 182 pont.

„B”-ország csak 5 aranyérmel nyert, kosárlabdában, kézilabdában, röplabdában 1—1-et és például atlétikában 2-öt. Ez 35 pont! Ezen kívül viszont „B” rendelkezik a világ legjobb labdarúgóival és teniszezőivel (akik viszont az ismert okok miatt az olimpiákon nem szerepelhetnek). Továbbá a mindenki által igénybe vehető sportlétesítmények száma a világon az egyik legmagasabb B. országban. (A példa nyilvánvalóan kissé torz, mint általában minden példa. De szándékosan az, így talán még jobban kiderül az olimpiai pontszámok esetlegessége, és az, hogy mennyire nem funkcionálhat egyetlen mérceként.) Azt természetesen azért az olvasóra kell bíznom, hogy legalább önmagában döntse el, melyik ország sportélete a szimpatikusabb, melyik a jobb, „A”-é, vagy „B”-é?

Ujvári József

KSC-eredmények

Ébrednek már téli álmukból az egyetem sportolói is, s lassan benépesülnek a pályák. Újra megkezdődik a küzdelem a bajnoki pontokért, s megint van miért, s kikért izgulni, szurkolni. Ilyenkor a bajnoki év elején mindenki új reményekkel vág neki az előtte álló feladatoknak. A sportolók a minél sikeresebb szereplésben, jobb helyezésekben reménykednek, mi pedig újólág (mint már ki tudja hányadik új bajnoki év nyitányán) abban bízunk, hogy a csapatok mérkőzéseiben, idén végre nagyszámú lelkes nézősereg buzdítja majd a játékosokat, s ezzel hozzásegíti a sikerhez őket.

A legfrissebbek a kosarasok és röplabdások voltak, ők már elkezdték a pontvadászatot. A férfi kosarasok az NB II-ben remekül rajtoltak, három mérkőzésből három győzelem lett.

Közgáz—DASE 77:57
Legjobb dobók: Lupis 25, Möricz 19, Kamarás 18.
Közgáz—Eger 70:69
Id: Némethi 28, Lupis 18.
Közgáz—Csöszterelő 81:79
Ld: Némethi 28, Lupis 18.

A női kosarasok bemutatkozása az NB II-ben sikeresnek mondható. A tavalyi NB III-ból való feljutás után a maga-

sabb osztályban eddig két győzelem, és egy vereség a mérleg. Ime:

Közgáz—IKARUS Alba Regia 56:44
Ld: Széki 16, Varga 12.
Közgáz—Pécsi Universitas 66:29
Ld: Széki 22, Varga 14.
Zalaegerszegi VOLÁN—Közgáz 44:40
Ld: Varga 16, Plas 10.

A női röplabda mezőny legjobb csapatának sürített mérkőzésein együttesként csaknem „bélizett”. Öt mérkőzésből négyszer vesztesen hagyták el a játéktérét.
NIM—Közgáz 3:0
Közgáz—Spartacus 2:3
Vasas Izzó—Közgáz 3:0
Dózsa—Közgáz 3:1
Közgáz—Lehel 3:0

Kiemelkedő mérkőzések: március 26-án 19.15-kor Közgáz BEAC férfi kosárlabda rangadó a Kinizsiben. Egy nappal később 27-én 15 órakor ugyancsak a Kinizsiben Közgáz—Szigetvár női összecsapás.

B. L.

Motto
"... ezek nem a képzelet játéka, csupán játékok a képzelettel..."

A 732-es számú húsbolt eladója odavágta a kettőnyolcvanas fradikolbászt a mérlegre, majd megkérdezte a vevőt: Még valamit? „Nyolcvan deka téliszalámit kérek” mondta az.

A 732-es számú húsbolt eladója még a kolbászt csomagolta, fel sem nézett, úgy kérdezte: Honnan jön maga, a Holdból?

— Igen — válaszolta a vevő, s magában még kicsit csodálkozott is, hogy az eladó rájött erre. Az csak most nézte meg jobban. Fémcsengésű hangjára tulajdonképpen már az előbb is felfigyelhetett volna — bár valamelyest hasonlított egy ügyvédhez, aki szintén itt szokott vásárolni —, a legfurcsább azonban a vevő szeme volt. Valami különös fény csillogott benne, miközben egyenletesen pislogott.

A 732-es számú húsbolt eladójának agyában egykori — a szülői akarat ellenére korán abbahagyott tanulmányai jutottak eszébe. „De hiszen ott

nincs is élet” nyögte ki végül, és a vevő csak legyintett. „Nem is élet az, higgye el, uram”, mondta.

A sorból ekkor már többen elégedetlenül nézték a fejleményeket, sőt egy bevásárlókosaras háziasszony — az a típus, aki csak nagyon ritkán várja ki a sorát — rájuk is szólt: „Menjenek a kávéházba beszélgetni, azt hiszik, én is lopom az időmet, mint maga a májat?” Utóbbi a hentesnek szólt, aki hogy megelőzze a további részleteket, búcsút vett a holdlakótól. „Legyen máskor is szerencsém” — mondta neki búcsúzóul. „Viszontlátásra” — mondta a holdlakó, s szemében a furcsa fény mintha egy pillanatra felerősödött volna.

A 732-es számú húsbolt eladója már a következő vevőhöz fordult. „Tíz párizsi, egy rúd téliszalámi” mondta a következő vevő, bajszos öregúr, hetet négy szelvényen lottózik, egyszer volt egy hármasa, de az sem fizetett túl sokat. Az eladó, miután kimérte a párizsot, s betette a fénylő zsirpáriba, lehajolt és a pultról kivett egy rúd szalámit.

SZALÁMI

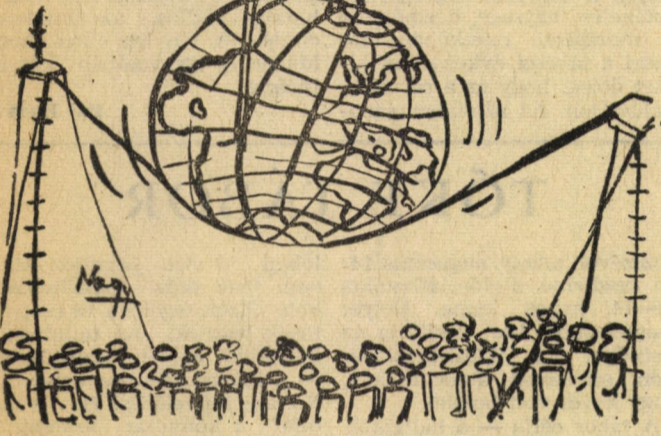
„Üdvözlöm a kedves feleségét” mondta az öregúrnak. „Viszontlátásra” mondta az öregúr, s keze már a kilincsen volt.

„Viszontlátásra” mondta az eladó, de nem volt biztos benne, hogy ezt akarta mondani.

„Lehet, hogy a Holdon mégis van élet?”

Elhatározta, hogy hazafelé menet bemegy a könyvesboltba és megveszi a tankönyv újabb kiadását.

Földes Péter

NAGY JÁNOS RAJZAI

Ezt a két rajzot küldi munkatársunk a montreali karikatúra-kiállításra

Minden lében...hány kanál?

a.) Tekintsünk egy kávéskanalakból álló halmazra, amely részhalma a BÜFÉ nevű alaphalmaznak. Az elemek száma adott időpillanatban több száz esetleg több, mint ezer. Teremtünk most kapcsolatot a kanalak és a kávéért sorban állók között, kölcsönösen egyértelmű megfeleltetéssel. Itt azonban érdekes matematikai problémába ütközünk. Viszonylag rövid időintervallumban is megfigyelhető ugyanis: míg a kávézők száma egy konstans érték körül ingadozik, kávéskanalak (és -poharak) száma szigorúan monoton fogy.

b.) A dolog tehát nem is olyan egyértelmű. Egyszerűsítő feltevésünk a kérdés vizsgálatához: a kanalak maguktól nem változtatják létszámukat. Továbbá: ezt a megállapítást a poharakra is kiterjesztjük. (Premisszánk helyességét a tapasztalati tények és a materializmusról tanultak igazolják.)

c.) Az egyetemi KISZ-bizottság tájékoztatása szerint az egyéni, illetve csoportvállalások egyikében sem esett szó:

- c/a. kávéskanalak szervezett gyűjtéséről,
- c/a. a. azok haza-,
- c/a. b. kollégiumba,
- c/a. b. MÉH átvévhelyre szállításáról,
- c/b. egyes kanalak, poharak) gondos elhelyezéséről:
- c/b. a. előadótermekben (I-IV.),
- c/b. b. zsbongóban,
- c/b. c. szemináriumi termekben,
- c/b. d. zsebben, retikülben,
- c/b. e. szemétgyűjtő műanyagzsákban,
- c/b. f. akárhol másutt.

d.) Ezen a ponton zsákutcába jutottunk. Mert, ugyan mi más magyarázat adható ez esetben a kanalak (poharak) sajátos viselkedésére? Javasolom egy pályázat kírását a kérdés megoldására. A pályázók tanulmányaikat bárhova benyújthatják. Helyezést mindenki maga ítéli meg. Az első díj és a többi részvevő vigaszdíja egyaránt egy-egy nikkelezett kávéskanál (ára: 12 forint). Az említett tárgyak átvehető a BÜFÉ-ben, egy-egy feketekávé (joghurt, kaszínótójas, stb.) elfogyasztása keretében. (A pályadíjak birtokbavételekor a legnagyobb körültekintéssel járjunk el.) Amíg a készlet tart! Később jövők már csak a spargán lógó mintadarab látványában részesülhetnek!

Vértessy Miklós

Robotok

Lába alatt mint gép futott el az út,

a szél fújta a száraz levelet

a levél söpörte végig az utat ott

hol Valami a Semmibe mutatott

Egy vicceselő gép éppen viccet mondott

de a poént nem értette senki

s a csendre csak a hallgatás válaszolt

hát így lett örök csend a robotok földjén

hát így lett örök csend

hát így lett

hát így

hát

hát-á-ápci

F. P.

GALAKTIKA

— Ez lehetetlen! Ezek az elemek nem létezhetnek! — kiáltott fel a professzor a színeképelemzőt vizsgálgatva.
— Nem is létezők! — mondták az elemek és eltűntek a képernyőről.

Egy világ omlott össze bennem! — mondta a galaxis egyik bolygójának atomháborúja után.

Fantasztikusan körülményes ez a fickó a Marsról. Azt mondja, hogy „QECKX PRS UOWOB QUGUY OYO TSTONYLOGG² HAPCIQUO S/V” — pedig csak egy pecsétet és egy aláírást szeretne.

Fényévekre tekintünk, s közben néha az orrunkig sem látunk.

— zu —

Értékelünk

Minden KISZ-tag életében fontos szerepet játszik az értékelő taggyűlés. Itt dől el ugyanis véglegesen, hogy újabb egy évre megkapjuk-e a tagkönyvet? Az alapszervezet ekkor értékeli a tagok mozgalmi munkáját. Munkatársunkat elküldtük az egyik csoport megbeszélésére, amelyről a tudósítást most közöljük. Ime:

„A 120/80. alapszerv értékelő taggyűlése szívélyes, baráti légkörben zajlott le. Huncit Jenci titkár bevezetőjében megállapította, hogy a tagok vállalásai a realitások jegyében születtek. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy mindenkinek sikerült azokat teljesítenie. A csoport akcióprogramját megvalósította. Ezután rátértek az egyéni teljesítmények elbírálására. Kruzovics Robinson hosszabb időt töltött egy lakatlan szigeten, bizonyítván ezzel is, hogy nem jó egyedül. Monte Kristóf a csoport egyik kirándulásán jelentős összeget talált elrejtve az erdőben. A kincset felajánlotta a közösségnek. Ebből szervezett háromnapos túrát Benyovszki Mór Madagaszkár szigetére, ahol a helyi haladó ifjúsági szervezettel szoros kapcsolatot alakítottak ki, amelyet azóta is tartanak. Gulii Olivér viszont nem kapott új tagkönyvet, mert mint kiderült, a régít felárral el-

adta, s egyébként is állandóan nagyobbak akarta feltüntetni magát a többieknek.

Ennyit ízelítől a vállalkásokból. Az összejövetelen még a jellemzéseket is meg kellett beszélniük. Végzős csoport lévén, elfogadták azt a nézetet, miszerint mindenkiről csak jót írnak, hiszen mályen első benyomást kelthet az az ember, akiről még kedvező jellemzést sem tudtak küldeni.

A csoport köztudottan legundokabb tagja Omahel Tamás, aki állandó rossz kedvével borús hangulatot adott a közösségnek, s azt sem szereti, ha róla puskáznak. Jellemzésében a többi között udvarias, segítőkész, társaihoz mindig kedves embernek festették le. Negatívumként csak annyit említettek meg, hogy éves közben piszkálja az orrát, de szakmai érdeklődését ez nem érinti. Noszty Feri, aki a csoport leglinkébb tagjai közé sorolható, azt olvashatta önmagáról, hogy szorgos, munkáját mindig pontosan elvégző diák. Toldi György, a rókaellű bátyról azt írták, hogy nyíltszívű, őszinte ember.

A titkár összefoglalóként még elmondta, hogy a csoport jó úton halad, s amin az a jellemzéséből is kitűnik, a csoportban csupa közösségi ember tevékenykedik.”

B.

Híradó mozi

Tegyük fel, hogy a Híradó moziában riportfilmet vetítenek egy egyetemi előadásról. Beülnek az újonnan érkezett nézők, miközben a filmen bejön a tanár. feláll a katedrara és beszélni kezd. A Híradó mozi közönségét a téma láthatóan érdekli, de legalábbis csendben hallgatja, ha már befizette azt kettőötvenet. Különben is kellemetlen dolog a szomszédokat zavarni. A film közben az előadótermet mutatja, ahol a harmadik padosorban éppen uszonnáját fogyasztja, és a hetedik sorban néhányan egy újság fölött beszélgetnek. A mozi néhány néző érkezik, s a többi nézőre való tekintettel a sor szélein foglalnak helyet csendben.

A képen a tanár magyaráz, majd a következő snitt ismét a termet mutatja. Éppen nyílik az ajtó és három egyetemista érkezik. Végignéznek a padosorokon, átsétálnak a termet, szívélyesen üdvözlik barátait, ismerőseiket és szeretteiket, majd padjait nyirkorgása közepette helyet foglalnak a terem utolsó végében.

A vetítés csendben folytatódik, néhányan kimennek, újak jönnek, de ezt szinte észre sem venni. A képen viszont igen! Az ügyes operátor művészi epizódot forgat egy rokonszenves fiatal pár kezdődő szerelméről a hátulról számitott második sorban. Újabb snittben az előadó arcát mutatja premierplánban. Szegénykissé izzad. Az ötödik sorból valaki távozik. Nem a moziból, a vásznon.

A létszám viszont nem változik, mert közben a hátsó ajtón újabb hallgató érkezik. A mozinézőt ez egy kissé zavarja, hiszen ő közben a tanár szövegére próbál koncentrálni, s a képen most a frissen érkezett diákok látja, kicsomagolás közben. A kicsomagolás azonban abbamarad, a diák visszacsomagol, és elhagyja a termet. A tanár közben éppen a lelkét teszi az asztalra.

Újak jönnek, és újak mennek el. A mozi is és a vásznonról is. Lassan vége fele közeledik a riportfilm. Egyre többen hagyják el az előadótermet, és egyre több mozinézőt zavar. Úgy érzik, hogy ők sem tudtak teljesen a tanár előadására koncentrálni és ez bosszantó. A fiatal pár közben egymásba fonódik. A tanár az utolsó szavait mondja, de ezt már elnyomja székek zörgése, a diákok moraja. Végül kiürül az előadóterem, csak a pár marad, és a nézők a nézőtérben. És miközben a szünetben a perccet ropogtatják, arra gondolnak, hogy milyen jó lenne, ha ezt az előadást az 5 vállalatok gazdászai is hallották volna.

Halász Géza